

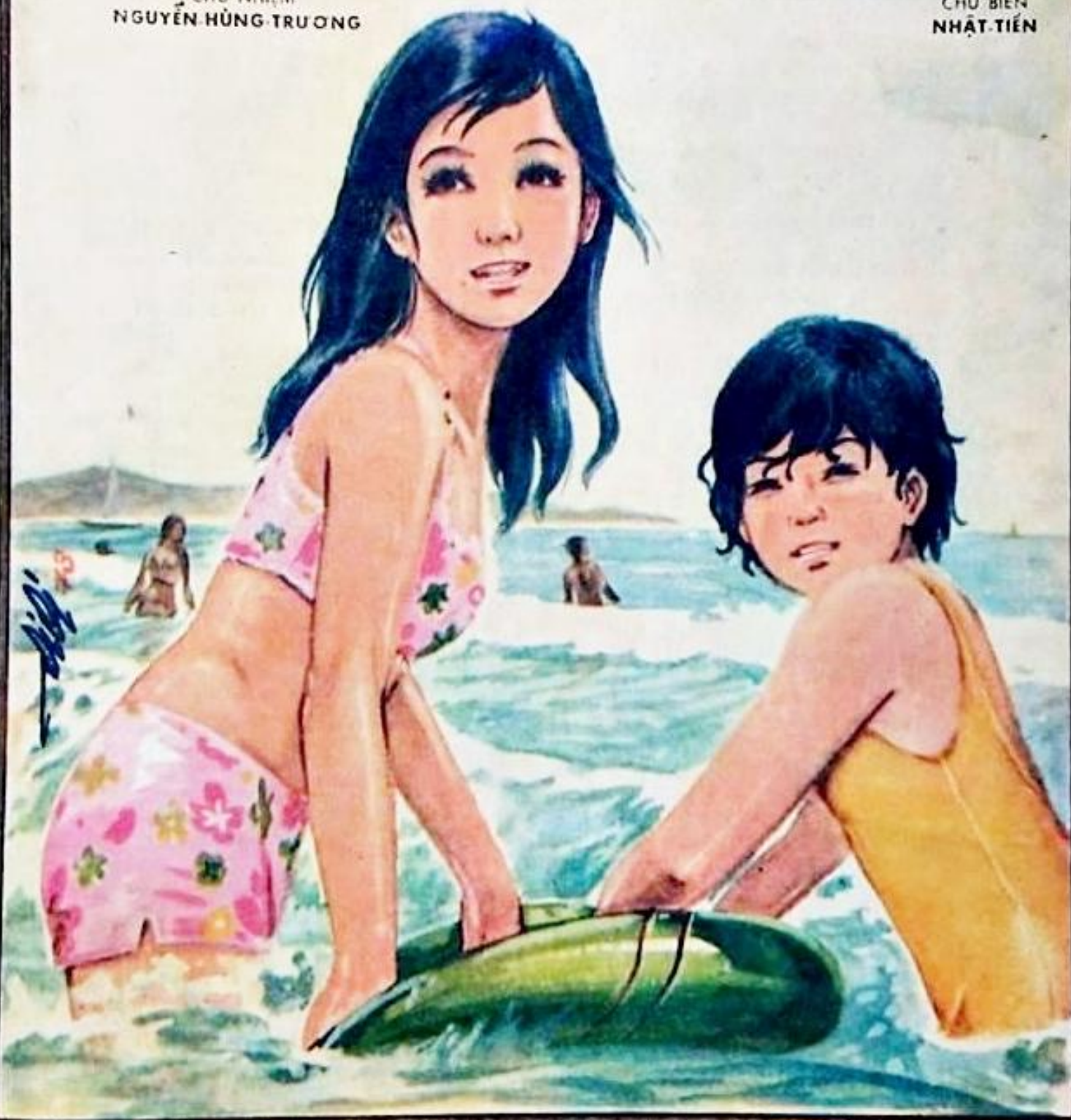

TUẦN BÁO GIẢI TRÍ VÀ GIÁO DỤC

thiếu nhi

CHỦ NHIỆM
NGUYỄN HÙNG TRƯỞNG

CHỦ BIÊN
NHẬT TIẾN

Chìa khóa của thành công là sự cố
gắng

ALFRED DE MUSSET

101

**ĐÓN ĐỌC THIẾU NHI SỐ 102 PHÁT HÀNH NGÀY 10-8-73
SỐ ĐẶC BIỆT SÁNG TÁC THƠ VĂN CHỦ ĐỀ**

CÔNG ƠN CHA MẸ NHÂN MÙA VỤ LAN QUÍ SỬU

* **Truyện ngắn sáng tác:** Vượt Biên của Huỳnh Châu —
Viết cho Bố của Trịnh công Truyền — Bông Hồng cho Mẹ của Mai
Phượng — Tóc Mẹ của Nguyễn tám Hồn — Má của Linh Thụy — Lê
Vu Lan của Thảo Diệu.

* **Thơ:** Chủ đề Công Ơn Cha Mẹ của Nguyễn trường Anh —
Hùng Vũ — Nguyệt Thanh — Thiên bất Hà — Khiếu quốc Việt — Rong
Tím — Thống Xanh — Trần đông Vũ — Tiểu Trúc — Hoàng dũ Linh —
Hoài nhật Thi — Hoa trạng Nguyễn — Dung kim Anh — Phạm hoài
Nhân — Hải Hạnh.

* **Nhạc:** Công Ơn Cha Mẹ của Lê Chiêu

* **Truyện dịch:** Một huyền thoại rực rỡ cho cánh hoa Mimosa
của Ngô bá Cường

* **Thủ công:** Nghệ thuật gấp giấy Origami « Hoa Sen mùa Báo
Hiếu » của Nguyễn Tùng.

* **Sưu tầm:** Bát sống Bạch Tuộc bằng tay không của Đặng
Hoàng

Và các mục thường xuyên Vườn Hồng, Ô chữ, đồ vui, Tranh
phím, Tranh vui.v.v...

TRANH BIA ĐỌC ĐÁO CỦA VIVI VỚI TÁC PHẨM « TRƯU MẾN » RỰC RỠ NHƯ NẮNG HẠ

* **Mua báo số chủ đề Công Ơn Cha Mẹ** để tặng Ba Mẹ, là một cách
bày tỏ lòng hiếu thảo trong mùa báo hiếu.

* **Đọc báo số chủ đề Công Ơn Cha Mẹ** để thấy ngọc nhiên trước
nguồn sinh lực sáng tác dồi dào già dặn của các cây bút trẻ Thiếu Nhi
đang tràn đầy triển vọng.

Giá mỗi số 70đ

TIN SINH HOẠT TẠI TRUNG ƯƠNG Chủ Nhật 5-8-73

Tuần này chúng ta nghỉ sinh hoạt.
Ở nhà, các em soạn lại sách vở, lau
chùi kệ tủ, bao tập, trang hoàng chỗ
ngồi học cho sạch sẽ và đẹp mắt.

Những em trên 15 tuổi, nếu phụ
huynh cho phép, có thể tham dự buổi
họp một thân hữu với chủ nhân Hiền
Hòa. Trong trường hợp đó, ngày thứ
bảy 4-8-73 các em tới tòa soạn lấy
mẫu giấy phép và xin chữ ký của phụ
huynh, đồng thời đóng tiền (trại phí
(tiền xe đi về và ăn thực) là 350đ.

TIN VỀ GIA ĐÌNH THIẾU NHI

Hiện nay, ban Điều Hành Trung
Ương đã soạn thảo xong nội qui, và
bác Văn Việt đang xúc tiến việc xin
phép nơi bộ Nội Vụ. Trong khi chờ
đợi, để tránh mọi phiền phức yêu cầu
các em hãy tạm hoãn những sinh hoạt
có tính cách cộng cư như cắm trại,
hội họp đông v.v...

Gia đình Thiếu Nhi được thành
lập với mục đích gây niềm cảm thông

giữa các em, để các em học hỏi và
giúp đỡ lẫn nhau trong vấn đề học
vấn, văn hóa, và công nhân vật chất
tinh thần hữu. Những cuộc hội họp
đông đảo dễ gây ngộ nhận phiền phức
cho các em.

Đó không hội họp, nhưng cùng
trong GDTN, ước mong các em luôn
luôn giữ gìn tác phong như lời hứa và
lúc nào cũng sẵn sàng giúp đỡ các
bạn, theo đúng tôn chỉ của một hội
Ai Hữu. Được như vậy, các em đã rất
xứng đáng là thành phần trong Đại
Gia Đình Thiếu Nhi.

BAN ĐIỀU HÀNH TRUNG ƯƠNG

DANH SÁCH ĐỌC GIA ĐÀI HẠN

Trương Đông 143 Trần hưng Đạo,
Phụng Hiệp, Phong Dinh 25 ký từ 105
đến 129 — Kim Huỳnh minh Đức 26 A 1
Thị Sách Đà Lạt 50 ký từ số 101 đến
150 — Sư Huỳnh Vũ đức Huyền Tu
viện Đồng công Di linh Lâm Đồng 50
ký từ 100 đến 149 — Kim Nguyễn Thạch
Đông 21 Đinh Tiên Hoàng Pleiku 50 ký
từ 101 đến 150.

TRẢ LỜI ĐỒ VUI SỐ 99

Câu đố:

Một người đi xe hai bánh giữa
một cánh đồng trống thì bị bể mất một
lốp xe. Anh ta liền xuống sửa bánh bẻ
ra và ráp bánh sơ cua vào. Nào ngờ
trong lúc lái hái làm việc, một đứa trẻ
chấn trâu lên tới lấy đi mất hết mấy
con ốc ráp bánh xe.

Trong trường hợp ấy bạn có thể
khuyến anh ta nên làm gì?

Trả lời:

Trong trường hợp ấy ta phải khuyên
anh ta nên lấy ở mỗi bánh một con ốc
rồi ráp vào bánh sơ cua.

Kỳ này hầu hết các em đều đoán
trúng (chúng tôi tri thông minh của
Thiếu Nhi V.N. thật tuyệt vời). Tòa
soạn xin gửi lời khen nồng nhiệt chung
lời các em. Sau đây là danh sách 10
em được tuyển chọn:

- 1) ĐỖ-MẠC-LÔ 2101/50/35 Trương
minh Giảng Saigon 3
- 2) LÊ-QUANG-UY 21 Bis Phạm đẳng
Hưng Đakao Saigon
- 3) NGUYỄN-LÊ-VINH-SƠN 90/110 Dân
An I, An Sơn, Gò Vấp, Gia Định
- 4) ĐÀO-TRUNG-HUNG 45/11 Hai bà
Trương Saigon
- 5) VŨ-KẾ-TIẾN 6.547 Phan thanh
Giân Saigon 3
- 6) NGUYỄN-VŨ-KHANH 17 A Lý
thường Kiệt Huế
- 7) PHẠM-TIỆT-ĐỨC 12, Nguyễn tri
Phượng Vĩnh Bình
- 8) NGUYỄN-Tạ-MỸ-LY 180/50 Phan
đình Phùng Biên Hòa
- 9) LƯU-THỊ-THU-Phượng 188/4
Nguyễn tri Phương Bình Dương
- 10) NGUYỄN-VĂN-QUYNH 31 La Lai
Đà Nẵng.

BÀI NHẬN ĐƯỢC CỦA CÁC EM (11)

Nguyễn Hồng, Ph-Tô, Ngô kim Hoa,
Thanh thị Lan Châu, Phạm viết Hùng,
Hàng Hippo, Uyên anh Thụy Vũ,
Hoài nhật Thi, Phan Bà, Gò Vấp, Sài
Con, Thủy Nam, Thương hoài Nghiêm,
Nguyễn hữu Thanh, Lynch Chi, Mi-Mi,
Thủy vi Đan, Phạm thị Mỹ Dung, Hoàng
Vũ, Huỳnh Linh, Hà văn Thảo, Thủy
Nam, Vĩnh Nguyễn, Trần hữu Lập,
Thập Khoa, Hương Cúc, Mai Anh, Vỹ
Hà, Nguyễn Hiền, Mạc Nhật, Trương
ngọc Trang, Hồng Việt, Sông trăng
Đương, Quang Vũ, Hoàng Lan, Thanh
Diễm, Vũ châu Hương, Hà Linh, Lê
quốc Thống, Phù chí Hoa, Thảo Hiền,
Van Vũ, Vũ Khoa, Uyên Uyên, Mỹ,
Phan hữu Tâm, Mỹ Lệ, Ngô hữu Liên.

thiếu nhi

Tòa soạn 159 Thiệu Trị — Phú Nhuận — Sài Gòn — Đ.T. 42152

Cơ sở phát hành: 62 Lê Lợi, Sài Gòn — Đ.T. 20.341

Chủ nhiệm: NGUYỄN HỒNG TRƯỜNG — Chủ bút: NHẬT TIẾN

Năm thứ hai - Số 101 - Ra ngày 3-8-1973

Giá: 70 đ

MỤC LỤC

• Thư Chủ Nhiệm của Nguyễn Hùng Trương 1 • Thắc mắc của em Bách Khoa phụ trách 2 • Truyện ngắn: Sau giấc ngủ trưa của Ái Thơ 3 • Phóng sự: Patia tốt hay xấu của Mai Hoai • Cờ tích: Cái đuôi đẹp nhất 13 • Câu chuyện về mặt trời của Bùi Khiêm 22 • Sáng tác: Như hoa áo tím của Hồ thi Nguyệt Thanh 19 • Thơ 18 • Vài món ăn chơi: Đình Gô phụ trách 12 • Nhạc: Trường cũ của Nguyễn quý Thuận 5 Sinh hoạt GDTN 14 • Kiến thức vào đời 20 • Sự tìm, tìm hiểu: Voi, con thú thông minh của Nguyễn hùng Trác 10 • Người đàn bà mạnh nhất thế giới của Thu An 26 • Nghệ thuật ép cá Lia thia của Vũ mạc Anh 29 • Danh nhân V.N: Trương hán Siêu của Đặng Hoàng • Giải trí: Ô chữ con chim của Nguyễn văn Biên 8 • Đồ vui hàng tuần 8 • Áo thuật: Khăn tay biến thành trứng của Áo thuật gia Kassagie 9 • Thủ công, Trò chơi: Gấp con Thiên nga 21 • Đáp gà, hỏi vịt, Thỏ què chân 23 • Vườn Hồng: Suối mát của Đỗ phương Khanh 16 • Tay Ngọc bếp hồng: Gâteau, Crème Moka của Thơ Thơ 17 • Thẻ đục thăm mỹ 17 • Mẫu thiếu của Vi Vi 17 • Tranh Phim: Cùng đi với Tư Thân của Nguyễn Tài 24 • Truyện dài: Điều Tư Thân của Conan Doyle, Thư An dịch 32

TRANH BĨA CỦA VI VI

TRỜI CAO BIỂN RỘNG

THƯ CHỦ NHIỆM GỬI CÁC EM THIẾU NHI

Các em thân mến,

Trong quyển **VỐ GIA ĐÌNH** của Hector Malot, có đoạn như sau, là tấm lòng của người mẹ:

« Khi tôi khóc, có một người đàn bà ôm chặt tôi vào lòng một cách dịu dàng làm cho nước mắt tôi ngưng chảy. Không bao giờ tôi vào giường ngủ mà mẹ tôi không đến hôn tôi, và khi gió đông về làm phủ tuyết trắng xóa trên cửa kiếng, mẹ tôi đặt hai chân tôi vào lòng bàn tay của người để vừa sưởi ấm chân vừa hát lên một bản ca mà trong kỷ ức tôi đến nay còn lưu lại điệu nhạc và một vài lời ca.

Khi tôi đi chân bô dọc theo những con đường có nhiều cỏ, và bất ngờ tôi bị một trận mưa to, mẹ tôi chạy vội đến trước mặt tôi và người bảo tôi nấp dưới vạt áo lên gần mà người kéo phủ qua đầu và vai tôi.

Sau rồi, khi tôi có chuyện cãi vã với một người bạn, mẹ tôi bảo tôi thuật lại những nỗi buồn phiền của tôi cho người nghe và bao giờ người cũng tìm những lời dịu ngọt để an ủi tôi. » (1)

Chúng tôi cũng xin mượn phép chép lại dưới đây bản dịch để thi **THBNC** khóa 28-5-59 Cho mẹ tôi để các em thấu được tình yêu cha mẹ đối với con cái:

« Sau bữa cơm chiều, cái thú của cha tôi là uống chậm rãi một tách cà phê. Trong lúc đó, ngày đã chấm dứt, người vui vẻ kể chuyện cho mọi người nghe.

Có một bận, trong kỳ lễ phục sinh, ở trường về, tôi thấy người nhà không dọn cà phê theo như thường lệ. Tôi rất bực mình liền dò hỏi.

Bây giờ tôi được biết là cha tôi đã bỏ hẳn món tiền tiêu hàng ngày để trả tiền ăn học cho tôi, và mẹ tôi đã góp phần vào sự hy sinh ấy bằng cách bỏ cả cà phê nửa buổi sáng, món sở thích duy nhất của người.

Không, các bạn ạ, dù con cái có làm gì đi nữa cũng còn những thứ mà chúng không thể báo đền cha mẹ được (1)

Các em thân mến,

Chép lại hai đoạn chuyện trên đây, chúng tôi muốn gợi lại cho các em vài hình ảnh về tình yêu của cha mẹ đối với con cái.

Chúng tôi mong các em yêu mến cha mẹ và cố làm vui lòng cha mẹ nhất là khi cha mẹ còn sanh tiền. Tục ngữ Anh đã nói: Người

ta có thể mua tất cả, trừ người cha và người mẹ. Câu đó không hẳn là đúng (vì tục ngữ chỉ nói lên quan niệm sống của người nói, hay của dân tộc theo quan niệm đó) bởi vì còn rất nhiều điều không thể đem mua bán được, thí dụ lòng yêu nước, lòng nhân đạo v.v... và rất nhiều giá trị tinh thần khác, mà nếu người nào đem bán, thì đó là kẻ vô tư cách. Nhưng câu đó chỉ muốn nói lên một điều là khi cha mẹ đã chết, thì chúng ta sẽ không còn bao giờ có cha mẹ khác nữa Phải không các em?

Thân mến chào các em
NGUYỄN HÙNG TRƯƠNG

(1) Theo bản dịch của Trịnh Văn Thanh.

THẮC MẮC CỦA EM

BẢO HOÀNG HƠN VUA!

HỎI: Cháu thường nghe nói đến 4 chữ: Bảo Hoàng hơn Vua. Cháu thắc mắc không biết Bảo Hoàng là nhân vật nào, tiêu sử ra sao? Ngày xưa Vua là người trên hết, tại sao ông này lại hơn được cả Vua. Xin chú giải thích cặn kẽ giùm.

HÀO-MÁT-BI
(Saigon)

ĐÁP: Bảo Hoàng không phải là tên riêng của một người mà là một tiếng ghép: Bảo là giữ gìn, Hoàng là lớn, tiếng tôn xưng của người xưa thường để chỉ nhà Vua. Hai tiếng Bảo Hoàng có nghĩa là trung thành với chế độ và chính thể của nhà vua. Còn tại sao nói là Bảo Hoàng hơn vua? Đây là một cách nói mỉa mai, ngụ ý có những kẻ trung thành phục vụ đến nỗi làm quá cả ý muốn của nhà vua có khi chẳng giúp thêm cho vua lại làm hại vua vậy. Chuyện xưa, tích cũ có kể như sau:

(xem tiếp trang 29)

KẾT QUẢ GIẢI TRÍ NGOẠN MỤC THÁNG 7-1973

Sau đây là danh sách các em được tuyển chọn về lời ghi chú bức hình của bác Việt Mò.

1) Ê ích ái ịo
LÊ ĐÔNG HÀ
(Trung Ủy Lê Ngẫu — KBC 4696)

2) Với Vi Vi và Vịt vào
— Thuở mơ làm văn sĩ
VĨNH NGUYỄN
596/16 Võ di Nguy — Phú Nhuận

3) Chồng cùi chỏ, coi chăm chú, coi chừng cộn
ĐÀO THỊ TUYẾT MAI
Lớp 2/8 Trường Đỗ Chiểu — Tân Định

4) Thuở mơ làm văn sĩ
HOÀI NHẬT VŨ
17 Tôn thất Thuyết — Ban mã Thuật

Mỗi em được tặng 1 cuốn Thuở mơ làm văn sĩ của Nhật Tiến. Các em ở Sài Gòn xin tới tòa soạn lãnh để tránh thất lạc. Các em ở xa, tòa soạn sẽ gửi bằng đường bưu điện.

GIẢI
TRÍ
NGOẠN MỤC
THÁNG 8-1973

Kỳ này xin mời các em tham dự ghi chú bức hình của em Đoàn Đức Phong 30 Độc Lập, Đà Nẵng.

Sau giấc ngủ trưa

(Tổng các búp bê hãy còn hân hoan)

ÁI THƠ

Gió đập vào chiếc màn cửa nghe phần phật làm Uyên giật mình thức giấc. Nó đưa mắt nhìn quanh. Ông bà nó, Vũ, Uyên hai em nó hãy còn ngủ say sưa. Vũ nằm nghiêng hẳn một bên, hai tay ôm ghì chiếc gối dài, hơi thở đều đặn. Thằng bé ngủ trông hiền quá chừng, nhưng sao nhiều khi nó cộc thể, Uyên thầm nghĩ. Còn bé Uyên nằm sải tay chân, thoải mái, con búp bê tóc vàng nằm lẫn lộn bên cạnh, cũng nhắm mắt với rêm mi cong vút.

Uyên với tay ôm búp bê vào lòng rồi dựng búp bê đứng trên gối. Búp bê mở mắt, đôi mắt trong xanh thật to nhìn nó như muốn chào hỏi. Con búp bê thật dễ thương, má hồng phình phình, nó vẫn chơi đùa, ngẫm nghĩa mà không thấy chán bao giờ! Những lọn tóc loăn xoăn cuộn thành từng búp nhỏ nhỏ. Nó nhớ lại, mẹ nó đã nói, muốn tóc búp bê như thế, người ta cũng phải uốn giống như tóc người lớn vậy. Tóc búp bê đẹp thật, nhưng nó không thích. Nó chỉ muốn để tóc xòa dài rồi thỉnh thoảng tết bím, cột nơ hồng; để khi đi, chiếc nơ rung rinh theo nhịp bước giống như con bé Tường Mai trong lớp nó. Nhưng mẹ nó không cho. Mẹ bảo để

tóc dài, người sẽ ốm đi vì chỉ nuôi tóc. Nó vẫn thường năn nỉ mỗi khi mẹ sắp cắt tóc cho nó, nhưng rồi bao giờ nó cũng ngoan ngoãn ngồi im nghe từng mớ tóc nhỏ rơi từ vai xuống đất. Mẹ bảo nó thế này: «Con hớt tóc ngắn cho mát, mặt trông lại xinh. Bao giờ con lớn, mẹ sẽ cho để tóc dài...» Uyên nghe mẹ hứa hẹn, thích chí và cứ mong mình chóng lớn.

Vũ trở mình, quay sang cạnh. À! Chị Uyên đang nằm nghịch búp bê! Mẹ dặn trưa phải ngủ cơ mà! Nó cất giọng hầy còn ngủ, ư?

— Chị Uyên không ngủ trưa ư? Lát Vũ mệt mẹ cho coi.

Uyên phản trả:

— Đâu! Chị ngủ rồi! Chị mới thức dậy chứ bộ.

Hai chị em nằm quay mặt vào nhau.

— Uyên, mấy giờ rồi?

Uyên nhìn nhanh lên chiếc đồng hồ đặt trên kệ sách.

— Chưa đến hai giờ Vũ ơi, còn thiếu... để chị coi. Còn thiếu 10 phút nữa.

— Uyên xuống nhà coi ba mẹ đã dậy chưa? Để Uyên biết trưa nay tại mình ăn gì?

Uyên đáp vội vàng:

— Chôm chôm chứ gì? À! Mà có măng cụt nữa nha. Vũ thích thứ nào?

Vũ tham lam:

— Cái nào cũng ngon hết. Vũ thích hết.

Uyên thắc mắc:

— Nay Vũ! Hồng biết lát mẹ cho mỗi đứa mấy trái? Tại mình xin trái nào đó nhất ấy, còn cả cành nữa, nhá.

Mắt Vũ sáng lên, nó đưa nắm tay ra dấu:

— Vũ lựa trái to như thế này, này!

Uyên ngẫm nghĩ:

— Một lát tìm xong, tại mình chơi bán hàng nha.

Vũ giao hẹn:

— Mà chơi xong, phần ai nấy ăn, Uyên hông có dụ của Vũ đấy!

— Ừ! Chị hông thêm đâu.

— Chơi bán hàng xong, mình chơi đi máy bay nha. Chơi đi máy bay mới vui...

Uyên ngắt lời, giọng kẻ cả:

— Ừ! Chơi xong rồi học.

Uyên, em chúng, nằm lìm dìm.

Tiếng bàn bạc của anh, chị làm nó giật mình tỉnh giấc. Nó hé mắt nhìn lên trần nhà. Chiếc quạt xoay tít. Nó lăn sang bên, ôm chiếc gối, hơi mát lùa vào lưng. Bàn tay nhỏ lùa vào mái tóc, gãi vu vơ. Nó há miệng ngáp dài, thoải mái.

Ành, chị nó reo lên:

— À! Uyên dậy rồi! Bây giờ tại mình xuống nhà đi.

Đó là thông lệ của chúng nó. Sau giấc ngủ trưa, thế nào chúng cũng được mẹ cho ăn quà; thường là trái cây hoặc bánh do mẹ chúng làm đồ ăn.

Uyên cần thận:

— Để chị xem mấy giờ? À! Hai giờ 10 rồi. Chắc ba mẹ gần dậy rồi đó.

Ba chị em cùng ngồi dậy, bồng bái dẹp gối, nới gót ra cửa thưng.

Uyên sợ nhỏ, reo lên:

— À! Bữa nay mình ăn chôm chôm. Sáng Uyên thấy mẹ mua nè.

— Suyt! Để xem ba mẹ đã dậy

chưa chứ! Hồng nhớ mẹ dặn à!

Ba chị em rón rén từng bước một, lần xuống cầu thang bước dần ra cửa buồng, nơi ba mẹ chúng nghỉ trưa. Gần đến nơi, chúng dừng lại nghe ngóng. Im lặng. Chỉ nghe tiếng chiếc quạt máy kêu u u đều đặn. Chắc ba mẹ chưa thức dậy.

Vũ khều tay chị, thì thầm:

— Chắc ba mẹ còn ngủ?

Uyên đẩy vai em gái út:

— Uyển ra coi đi. Ba mẹ thấy hồng có rầy đâu.

Uyển rút lại, cười:

— Thôi, Vũ đi!

Vũ lắc đầu quây quây, đề nghị:

— Thôi! Tội mình «oánh tù xầm»

đi. Đứa nào thua thì ra xem.

Hai đứa kia hưởng ứng ngay. Ba cánh tay hăng hái đưa lên, miệng đồng loạt nhỏ nhỏ:

— Oánh tù xầm! Ra cái gì? Ra cái này.

— Huê!

— Oánh tù xầm!

— A! A! Uyển thua...

Có tiếng cười khúc khích. Đứa bé nhất rút rè tiến ra, miệng cười e dè. Ba nó có lẽ còn ngủ, nằm im lìm. Mẹ nó nằm quay ra ngoài, cánh tay vắt ngang trán che khuất cả đôi mắt. Nó đứng «quan sát», chờ đợi một lúc rồi đưa cánh tay nhỏ xíu ra dấu.

— Chưa! Ba mẹ chưa...

Nhìn dáng điệu của đứa con gái út, mẹ chúng không dẫn được, phì cười:

— Sao, đi đâu đấy? Đã ngủ chưa?

Ba chúng cũng lên tiếng:

— Đứa nào đấy?

Biết chắc ba mẹ đã thức giấc, anh chị nó liền chạy ùa ra ngay, tíu tít:

— Tội con ngủ rồi. Hơn hai giờ rồi! Mẹ cho tụi con gì đi mẹ.

Mẹ chúng giả vờ:

— Cho gì hở?

Đứa út chỉ về phía chiếc tủ lạnh.

— Chôm chôm, măng cụt đó mẹ.

Mẹ chúng mừng yêu:

— Chúng mày chắc khi ngủ cũng chỉ nhớ tới ăn phải không? Chỉ chực ăn thôi!

Ba chúng cũng hạch:

— Đứa nào trưa không ngủ đâu?
Ba cánh tay đưa lên, tiếng lao nhao:

— Con rồi!

— Con rồi!

— Con...!

Mẹ chúng ngồi dậy, ra lệnh:

— Đứa nào mở tủ, lấy chùm chôm chôm cho mẹ.

Ba chị em chúng đồng loạt «Dạ» thật to; đứa mở tủ, đứa ôm gói trái cây.

Những chùm chôm chôm thật tươi, quả to, gai đỏ, trông mới hấp dẫn làm sao. Ba đôi mắt nhìn chăm chú, chờ đợi.

Uyển vói vỉnh:

— Mẹ, cho con «bự» nhất, mẹ nha.

— Con cũng vậy.

Mẹ chúng rầy át:

— Mẹ cho sao, ăn vậy. Đứa nào tham ăn đâu?

Ba đứa bé im thin thít, nhìn nhau cười bên bên.

Mẹ chúng nghiêm:

— Mấy con từ lần sau còn thế, mẹ phạt không cho quà nào hết. Nghe chưa?

Mẹ chúng đưa chùm trái cây cho đứa con trai giữa:

— Vũ, đếm xem được bao nhiêu trái.

Vũ đón lấy, lăm nhăm đếm:

— Dạ, 19 trái.

Mẹ nó hài lòng:

— Đúng rồi! Bây giờ tới phiên

Uyển chia đều cho cả nhà, xem mỗi người được mấy trái?

Hai em nó, sốt ruột kéo ghế ngồi chờ, nhìn chị có vẻ thần phục. Và chỉ mới biết làm tính cộng, tính trừ thôi mà. Còn Uyển, mãi đến tận trường mới được vào mẫu giáo. Chỉ chúng, chẳng năm nay cũng lên lớp 2.

Uyển nhìn mẹ:

— Nhà có 7 người. Mỗi người được 2 trái, phải hôn mẹ?

— Thế còn dư không?

— Dạ, còn dư 5 trái.

Ba chúng gật gù:

— Ủ! Khá lắm! Thôi, mang lên mời ông bà rồi xuống đây lãnh phần.

Mỗi đứa được 1 cành 2 quả, thêm 1 trái măng cụt.

Vũ nhìn cành của em, sớ bì:

— Quả của Uyển to quá!

Uyển cũng kể cả:

— Của đứa nào cũng thế! Thôi, tội mình lên nhà chơi.

Mẹ chúng dặn dò:

— Các con chơi không ồn đấy

nhá. Đề chung quanh còn nghỉ ngơi đấy. À! Ăn uống xong, tắm rửa rồi, các con làm mấy bài toán, mẹ soạn sẵn trong tập đấy.

— Dạ.

— Dạ.

Uyển ngoái cổ lại:

— Con có hôn mẹ?

Mẹ nó cười âu yếm:

— Thôi, con chỉ lo ăn thôi. Bao giờ đến trường rồi hân hay.

(xem tiếp trang bên)

MÉO MÓ NGHỀ NGHIỆP

Bác sĩ bác một lực sĩ trong phòng khám bệnh:

— Nhiệt độ anh lên tới 39°

— Kỳ lực thể giới là bao nhiêu q?

CẦU NGUYỆN

Tàu sắp chìm. Thuyền trưởng hỏi:

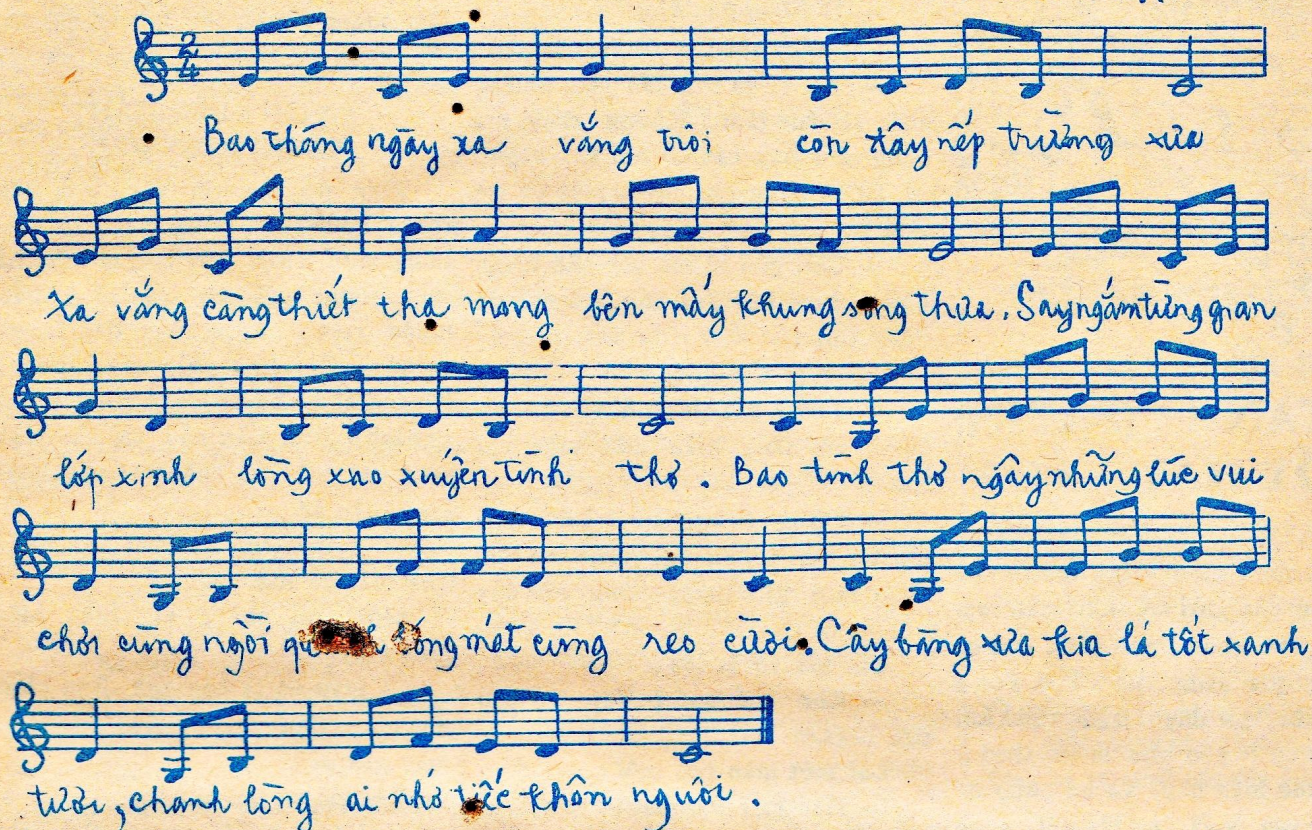
— Ở đây có ai biết cầu nguyện không?

Một hành khách giơ tay. Thuyền trưởng tiếp:

— Tốt! Vậy ông ở lại, mọi người khác xuống phao cấp cứu. Chúng ta chỉ thiếu có 1 chỗ thôi.

trường cũ

NGUYỄN QUỲ THUẬN

P.K. 2:

Trông khắp trường thay khác xa từ tiền trước trường sau
Những bóng hình sáng tươi xưa trong trí đây in sâu
Ngao ngán thời vui sướng qua, ngày nay biết tìm đâu.

P.K. 3:

Theo bóng ngày xa vắng người thân ái càng xa
Bên sách đèn dật đưa nhàn nhàn nắng khít trong niên hoa
Nay biết tìm ai nhận đỡ trao mới tình ta.

Anh chị nó đồng cười rộ lên. Ba chúng cũng mỉm cười nhìn theo đứa con gái chưa đi học đã siêng, và hai đứa lớn. Cả ba đứa đều háu ăn quá! Nghịch cũng dữ! Nhưng được cái cũng ngoan ngoãn, biết vâng lời và làm vui lòng cha mẹ.

Từ trên gác, vắng xuống tiếng hát liu lo lần tiếng vỗ tay rập ràng:

Nếu hỏi rằng; em yêu ai?

Thì em rằng; em yêu ba này.

Thì em rằng; em yêu má này.

Yêu chị, yêu anh, yêu hết cả nhà

Nhưng nhất là yêu má cơ!

Tiếng ba chị em chúng trò chuyện

vui đùa như tiếng riu rít của bầy chim non, hót chào buổi sáng.

Một mùa đông nhẹ từ mấy đóa hoa hồng, theo gió tỏa rộng trong không khí. Mẹ chúng ngược nhìn mấy nụ hồng nhút nhát trong chậu. Những nụ hồng nói nhủ, mơn mớn, xinh đẹp và đáng yêu như trẻ con.

Trong bầu không khí yên tĩnh của buổi trưa hè, có tiếng kháo nhau:

— Bữa nay, chôm chôm ngon hơn hôm trước, Uyên há?

— Mai, Uyên nói mẹ mua cho tụi mình chôm chôm nữa nha Uyên, Vũ.

Saigon 17-7-1973

ÁI-THO

Ở DƯ

Một giáo viên bảo học trò:

— Ngọc, sáng ra em phải rửa mặt trước khi đến trường. Thầy có thể biết sáng nay em đã ăn gì.

— Thầy biết? Con ăn gì nào?

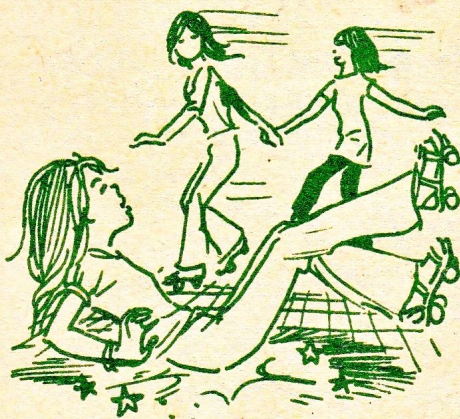
— Trứng.

—Ồ! Không phải, thầy nhầm rồi, con ăn từ đêm qua lận.

GIÁO DỤC

Một người cha Mỹ trả lời 1 câu hỏi về giáo dục gia đình:

— Tôi không bao giờ đánh con, chỉ trừ trường hợp tự vệ.

PHONG SỰ PA-TANH (PATIN) TỐT HAY XẤU?

MAI HOẠT

Patin một môn « thể thao » đầy hào hứng của giới trẻ. Chỉ cần một đôi « giày xe » bốn bánh là bà con có thể lạng qua lạng lại, « Pon Pon » trên « tiểu lộ » đầy hứng thú. Lối chơi này có lẽ gần như là lỗi thời ở ngoại quốc hiện nay, và nó cũng đã du nhập vào V.N. từ lâu rồi, song không mấy ai hưởng ứng. Gần đây có lẽ vì tình hình lắng dịu, nó đã trở thành một phong trào và được giới trẻ hưởng ứng nồng nhiệt. Ở thành và các tỉnh đâu đâu cũng có ít nhất năm, ba sân trượt Patin rắc đông đảo... « khách hàng ».

Thấy nó cũng có nhiều diêm là lạ, tôi bèn làm một cuộc « ngao du » tới các sân trượt Patin ở Saigon và Gia Định,ặng mà tìm hiểu « sự tình » !

« PON-PON » THÚ QUÁ !

Đĩ nhiên là phải chọn gần đẽ tiện, ngày khởi đầu cuộc « ngao du » tôi tới tận sân trượt Patin « Apollo » ở Trương minh Ký. Thiệt là may ! Đúng lúc « khách hàng » đông đảo. Nhìn bà con cười toe, lạng qua lạng lại, nắm tay nhau hơn hỏ « pon pon » trên « xa lộ », cũng thích mắt gớm, thế nên tôi làm một cuộc xem « Xi nê » không tiền đã đời rồi mới bắt tay vào việc. Thấy ba cô nàng choai choai vừa « Lả lướt » xong đang nghị một gần đấy, tôi... « hùng dũng » tiến tới gọi chuyện :

— Vui ghê mấy cô nhỉ ?

Ba cô nàng ngó tôi một cái rồi cười khì :

— Ủ ! Vui đáo đẽ.

Cái mồm tôi lập tức lia lấu liền :

— Tôi chưa thử lần nào, nhưng chắc là vui lắm ? Không chạy mà cũng như bay các cô nhỉ ?

Ba cô nàng phì cười, một cô trẻ môi :

— Con giai gì mà dỏ thể ? Tại này òi hoài hà. Vui lắm, cứ như là đang vãn ý.

Tôi tùm tùm cười :

— Thế à ? Thích nhỉ ?

Ba cô nàng biểu diễn màn bĩu môi :

— Đừng tưởng bở ! Lúc mới tập té lên té xuống, phải nương nhau mới giữ thăng bằng nổi đấy « ông » ời !

Tôi giả vờ la lên :

— Khó thể sao ? Vậy thì hao tiền chết.

Lại một màn bĩu môi :

— Hao gì ? Rẻ mặt !

Vẫn giả vờ, tôi lại la lên :

— Rẻ mặt ? Trời ! Thuê đôi giày ít nhất cũng vài trăm rồi mà ?

Ba tiếng cười khanh khách nổi lên, một cô ra về rành rỏi, giảng giải :

— Có bốn chục một đôi à ! Tại này thường trượt một giờ trả thêm mỗi người bảy c. Thế là trăm một chứ mấy. Đi đốn n được bớt nữa.

Tôi cười nhẹ :

— Hơn một trăm mà là rẻ sao ?

— Chứ sao ? Trăm thời này ăn thua gì ? Ngân mới đáng kể.

— Thế chắc các cô hay trượt Patin lắm ?

— Chứ sao ? Đâu có cù lẩn như ai.

Tôi tùm tùm cười bỏ đi, khẽ đảo mắt ngó quanh sân trượt, « khách hàng » càng lúc càng đông, những tiếng cười ròn rã xen tiếng bánh xe vi vút nghe vui tai lạ. Đôi khi hoặc vì chưa quen, hoặc vì vấp vào nhau, nhiều cô cậu té bở chổng đầu điếng, những cô cậu đi sau thắng không kịp thể là cũng ngã « ạch ạch ». Nhưng xem chừng tất cả không biết

đau là gì, trái lại còn cười toe ra chiều thích thú. « Pon-Pon » khoái lắm chẳng ?

PATIN : ĐEO GÂN CỨNG XƯƠNG ?

Tiếp đó, là cảnh xảy ra ở sân trượt Patin Đại Bàng ở đại lộ Chi Lăng. Sân trượt này tương đối khá rộng, nghe nói đâu có cả « huấn luyện viên » hướng dẫn dân trượt xe nữa. Chả biết phải hay không ? Nhưng xem bộ nơi đây cũng đông « khách » lắm. Lần này tôi vào việc luôn với hai anh chàng cũng choai choai gần đó :

— Trượt thú ghê hai anh nhỉ ? Chả biết có mắc hông ?

Một anh chàng ra chiều hiểu biết :

— Đâu có là bao anh. Bốn chục đôi giày, tiền trượt năm, sáu chục một giờ à.

Tôi giả vờ vui thích :

— Vậy à ? Tôi muốn thử ghê mà sợ té quá.

Hai anh chàng cười khì :

— Nhát dữ dzậy ? Chả sao đâu, té riết lúc đầu, rồi sau cũng thạo à.

— Nhưng theo tôi thực ra, trượt Patin tốn tiền mà chả ích gì mấy.

Một người đàn ông gần đó xen vào :

— Sao lại không ? Cậu không biết chứ trượt Patin làm cho gân cốt dẻo dai, chân cứng cáp lắm. Chính tôi già rồi mà còn khoái trượt nữa là.

Tôi ra về thắc mắc : — Sao vậy bác ?

— Đề tôi nói cho mà nghe, khi trượt Patin cần phải giữ thăng bằng mới khỏi té, muốn thế phải vững chân. Như vậy đôi chân được hoạt động và tất nhiên nhờ thế mà được dẻo dai gân cốt.

Tôi khẽ mỉm cười, cảm ơn người đàn ông và cảm ơn hai anh chàng nọ rồi lần đi nơi khác ngắm bàn dân thiên hạ vui lạng xe. Một cô bé chừng tám, chín tuổi đứng cạnh tôi cũng « ngắm » vào sân với vẻ sốt ruột. Lấy làm lạ tôi cúi xuống hỏi :

— Ủa ? Bé đi trượt patin có một mình hả ?

Cô bé chỉ vào trong sân :

— Với ba tui kia, tui trượt rồi, ba tui cho tui đứng nghỉ một, còn ông chưa nghỉ.

Thấy cô bé này có vẻ « lạ » tôi hỏi tiếp :

— Bé thích trượt Patin lắm à ?

— Ừ !

— Bé vẫn đi trượt với ba hoài à ?

— Ừ !

— Tại sao bé thích trượt Patin ?

Cô bé này lại cũng ra vẻ hiểu biết :

— Trượt vui thấy mồ, còn được cứng gân cứng xương nữa.

Tôi mỉm cười :

— Ai nói với bé vậy ?

— Ba tui.

— Thế bé có bị té lần nào chưa ?

Cô bé bĩu môi :

— Sức mấy, có ba tui đỡ mà !

Tôi khẽ cười nhủ thầm : Phong trào Patin thật mạnh mẽ lắm vậy !

PATIN MẮC GÓM !

Bằng cách phỏng vấn gián tiếp (gọi chuyện) và trực tiếp (với danh nghĩa « phóng viên ») nơi các sân trượt Patin sau đó như : Phi Long (gần cầu Bình Lợi). Diêu Hâu, Quốc Tế (ở Võ Tánh). Sư tử (ở Cách Mạng) ; Thiên Bằng (ở Phạm hồng Thái) v.v... Tôi có nhận xét chung :

Hầu hết các sân trượt Patin đều đông đảo « khách hàng » không những là thanh thiếu niên mà còn có cả người lớn và em nhỏ nữa. Giá cả trượt Patin tuy có hơi chênh lệch nhưng đa số đều như nhau : Thuê một đôi giày bốn chục, mỗi người trượt một giờ thêm sáu, bảy chục. Nếu đi trượt từng nhóm có thể bớt mỗi người năm, mười đồng. Vì thế không hẳn ai cũng đi trượt thường xuyên được cả. Tại sân trượt Patin Sư Tử (ở Cách Mạng), sau khi phỏng vấn về giá cả và sự hứng thú của Patin với một nhóm thiếu niên, tôi hỏi thêm một câu lấy lệ :

— Như vậy, hẳn các anh thường

đi trượt Patin lắm nhỉ ?

Nhưng mấy anh chàng nọ lắc đầu :

— Không đâu anh ơi !

Tôi mừng mừng hỏi luôn :

— Tại sao vậy anh ?

Một anh chàng ra chiều chán ngán :

— Anh tỉnh coi, trượt một giờ ít nhất cũng trăm bạc, mỗi ngày vài giờ mất vài trăm, thì làm sao đi hoài cho nổi. Thích thì có, thích nhưng vẫn phải chờ túi tiền quyết định.

Tôi khẽ cười :

— Ngộ nhờ túi tiền kẹt lâu quá mà thêm trượt chịu không nổi thì sao ?

— Cái đó thì phải ráng mà xoay sở, hoặc năn nỉ « ông già, bà già », hoặc mượn túi bạn v.v... Nhưng như thế cũng khó đủ tiền trượt vài giờ.

Tôi đưa ra một nhận định để dò ý :

— Như vậy e rằng Patin rồi cũng sẽ tàn lụi mau chóng. Bởi chơi hoài, trượt hoài nhiều người túi tiền eo hẹp hẳn sẽ bỏ luôn.

Mấy anh chàng nọ ra vẻ dăm chiêu :

— Cái đó hơi khó, thời buổi này thiếu gì kẻ giàu có. Hơn lẽ túi tiền tuổi trẻ đâu phải kẹt hoài. Và như thế Patin vẫn tã tã sống.

Tôi khẽ cười, chỉ khẽ mỉm cười. Mức yêu chuộng Patin của giới trẻ thật cao vậy !

KẾT LUẬN

Patin tuy là một môn « thể thao » hào hứng vui tươi, nhưng rất tốn kém và tai hại. Thời buổi « gạo châu củi quế » này mà bỏ ra vài trăm để lướt tìm vui, chỉ tốn ngân quỹ gia đình và khiến cha mẹ cực nhọc thêm mà thôi. Nhiều cô cậu là lướt hết tiền, thêm quá về năn nỉ cha mẹ xin thêm, hoặc vay mượn bè bạn. Rồi thì tiền lại theo đà là lướt bay hết. Nhiều cô bé, chú bé tí không trượt Patin được cũng cố đòi sắm một đôi giày Patin giá rẻ tiền, để lạng qua lạng lại trong hẻm, trên lề. Nhiều lần té bở

HƯƠNG ĐỒNG NỘI

(Cảm tác bức họa HƯƠNG ĐỒNG NỘI, hình bìa « Thiếu Nhi » số 96)

Kính tặng họa sĩ VIVI

Lá dừa chải tóc em xanh,
Lúa vàng óng ả quấn quanh chân người
Ngát thơm hương lúa dâng đời,
Em nghiêng đầu hứng trọn lời Quê Hương,
Mắt buồn đợi nhớ người thương
Về đây dựng lại ruộng vườn hôm nay.
Đất ta ta cấy ta cày,
Sông ta ta tưới cho đầy bát cơm.

Xa xa khói ấm lên rồi,
Chừ em gặt lúa thơm đời dân ta.
Sài Gòn, tháng Bảy, Bảy ba.

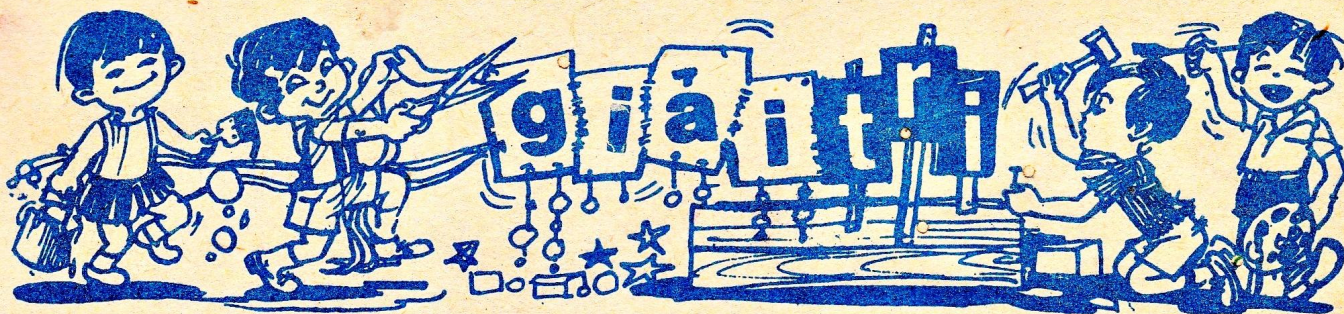
PHAN-VIÊN-HOÀI

chồng, và cản trở người đi nữa chứ, e có ngày xe hai bánh thẳng không kịp thì nguy. Patin thật hại !

Hơn nữa, mê chơi Patin quá, nhiều cô cậu bỏ bê việc học hành, gia đình. Tối ngày chỉ biết là lướt tìm vui, vì vậy dễ sinh ra phóng đãng và tật xấu khác. Đó là chưa kể những « ác-xi-đăng » bất ngờ mà cũng dễ xảy ra như lợi căng, què tay, rách bàn tọa.v.v...

Có khối gì cách giải trí vui tươi thể thao dần dần cứng cốt ? Chỉ cần ca hát vài phút với lũ em là đủ dzui, chỉ cần làm vài động tác thể dục là đủ khỏe ! Tội gì lao đầu vào trượt Patin vừa tốn tiền, vừa có ngày... gãy cổ, gãy chân chứ chả chơi !

MAI HOẠT
7 - 73

Ô CHỮ CON CHIM

(Tặng bạn Linh Trung)

NGANG :

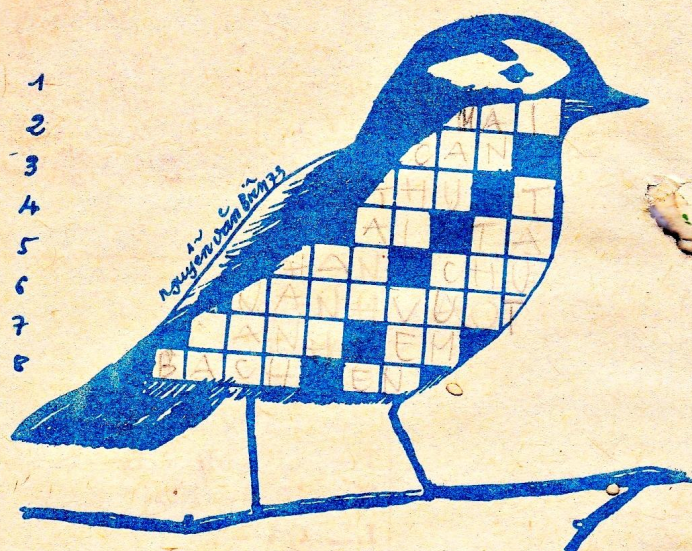
- 1— Phần cứng trên lưng con cua
- 2— Cái dùng để đo trọng lượng một vật
- 3— Sau mùa hạ — đầu Trầu
- 4— tiếng đề hỏi — rồ ký lô
- 5— Bịt lỗ thùng trên đồ sắt — em của ba
- 6— Khí giới tấn công của thú dữ
- 7— màu da trời — dưới anh
- 8— màu trắng (tiếng hán) — một loài chim mùa xuân

ĐỌC :

- A— đầu Bò
- B— trái với không
- C— thịt không xương không mỡ
- D— đức tính thứ 4 của người con gái
- E— người trên của em
- G— mùi cá tron — lo ngại
- H— đi đôi với kim — rìa mé ngoài.
- I— nhanh — bệnh sờ mũi.
- K— đi đôi với uống — To lớn cục mịch
- L— một gạch — Tuổi con chó (v.n)

Nguyễn văn Biên
Nha Trang

(xem trả lời kỳ sau)

CẦN THẬN

Cảnh sát chặn một tài xế lại hỏi bằng lái xe.

Người tài xế nói :

— Nhưng tôi có phạm lỗi gì đâu !

Tôi chạy rất cần thận..

— Đó, chính tại ông chạy cần thận quá nên tôi nghĩ ông không có bằng lái xe.

LỖ LÀ

Quan tòa : «Anh bị buộc tội lấy cắp áo mưa của ông này. Bây giờ anh xin giảm án cho anh, tại sao vậy?»

Tội nhân : «Dạ, xin quan tòa thương, tôi phải nổi tay mới mặc được ạ!»

ĐỐ VUI KỶ NAY

1) Một ông nhà giàu muốn làm nhà nên nhờ 1 kiến trúc sư vẽ kiểu. Căn nhà của ông phải là 1 khối tam giác mà các mặt tiền phải xoay ra 3 con đường có các cạnh lần lượt như sau :

16m, 19m và 37m.

Người kiến trúc sư sau khi nghe điều kiện xong bèn lắc đầu từ chối. Tại sao vậy?

2) Đố các bạn, các cửa ra xe đạp sợ số mấy nhất?

LUẬN VIỆT NGỮ: CON BÒ CÁI

Làm bài luận Việt ngữ về đề tài «con bò cái», một em ở lớp 6 tả như sau :

«Con bò cái là loài có vú : Nó có 6 phía : phía trước, phía sau, phía dưới, phía trên, phía trong, phía ngoài. Phía sau nó có cái đuôi để đuổi ruồi. Phía trước nó có cái đầu để mọc hai cái sừng. Phía trên lưng để người chẵn bò với, phía dưới bụng có sữa bò. Phía trong để ăn thịt bít tết, phía ngoài để lột làm da».

Khăn tay biến thành trứng

Trình diễn :

Đưa cho khán giả xem một chiếc khăn tay bằng lụa mỏng. Cả hai mặt, để mọi người thấy rằng không có gì giấu trong chiếc khăn đó. Bạn dùng tay trái làm thành cái quạt (phễu) rồi nhét chiếc khăn tay vào (hình 1). Khi đã nhét xong, bạn làm phù phép một hồi rồi mở bàn tay ra : một quả trứng hiện ra trước mắt khán giả (hình 2 và 3).

Xảo thuật :

Bạn phải sửa soạn sẵn từ trước một vỏ trứng như sau : Khoét cẩn thận đầu to của vỏ trứng, đồ hết ruột trứng đi rồi rửa rấy sạch sẽ. Tráng một lớp mỏng sáp trắng (dền cây trắng) phía bên trong vỏ trứng và bên ngoài vỏ trứng, cốt để cho vỏ trứng thật dãn chắc.

Trước tiên, bạn cầm quả trứng đó ở bàn tay trái, tay bạn cầm chiếc khăn như trong hình (4). Khi bạn nhét khăn vào, dĩ nhiên là bạn phải nhét vào ruột quả trứng (hình 5). Khi bạn giơ trứng cho khán giả xem bạn chỉ đưa cho xem cái đầu trứng không bị cắt đi mà thôi.

Hình và Tài Liệu của
Ảo Thuật Gia Kassagi

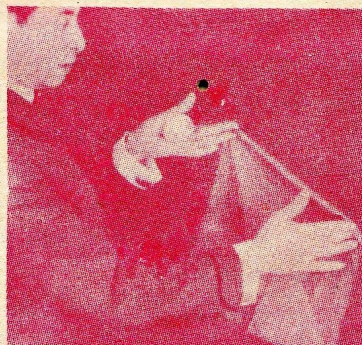
(1)

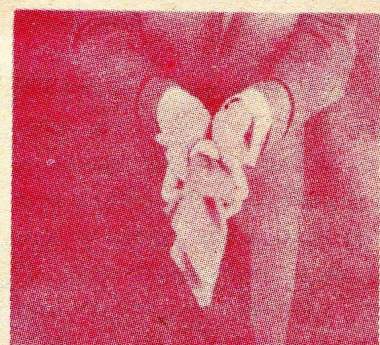
(2)

(3)

(4)

(5)

GIẢI ĐÁP Ô CHỮ KỲ TRƯỚC

NGANG :

- 1— CHÓ
- 2— THẬN
- 3— THẤP—A
- 4— ẤT—NÚM—ÉN
- 5— TIẾP—YẾN—G
- 6— HÓP—OE—O
- 7— TÍA—TÀNG
- 8— RENG—IN
- 9— ÉP—AU
- 10— BÓNG RÒ

DỌC :

- A— TRE
- B— THIẾP
- C— AI OÁN—B

- D— TẾP—GAO
- E— P—T—UN
- G— TN—OÁN—G
- H— THUYỀN—R
- I— CHA MẸ—G—O
- K— HÚP—NO
- L— OA—E
- M— NĂNG.

VỢ TÔI CẬN THỊ

Một ông góa vợ đến thuê người thợ làm bia khắc mấy dòng chữ trên tấm bia của vợ ông. Người thợ bia hỏi :

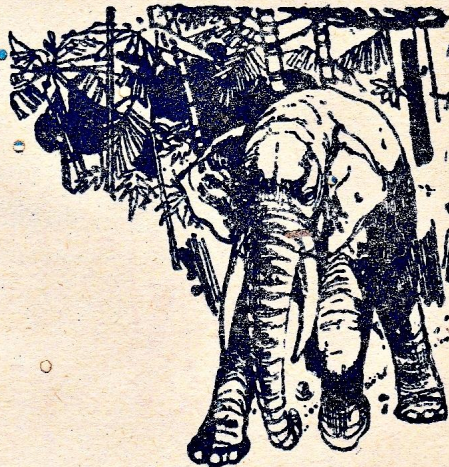
— Ông muốn khắc chữ lớn hay chữ nhỏ ?

— Chữ thật lớn, vì vợ tôi cận thị.

Voi, con thú thông minh

BRIAN O' BRIER

Bản dịch : NGUYỄN HÙNG TRÁC

Một buổi xế, khi viên thanh tra lâm vụ Bere và tôi lái xe chạy qua công viên Queen Elizabeth, chúng tôi trông thấy một đàn voi đang dật con đi. Đảo mắt nhìn chúng tôi, đàn voi ve vầy tai nhưng chẳng để ý đến chúng tôi nếu Bere không ngưng xe lại chớ tôi chụp hình. Đa số vểnh tai lên, lắc đầu dữ dội, kêu hét ầm ỉ. Chúng đứng dừng lại cách chúng tôi chừng sáu thước.

Lấy làm lạ tôi hỏi :

— Tại sao đột nhiên chúng lại trở tính như vậy ?

Bere trả lời :

— Có lẽ chúng kinh hoàng vì nhận ra chiếc xe đi săn của mình. Hay chúng ăn phải cái gì khó tiêu. Cũng có thể vì ruồi muỗi, vì đôi khi ruồi muỗi cũng làm cho voi phát sùng lên. Chẳng bao giờ người ta hiểu được loài thú này. Phản ứng của chúng thật là bất ngờ... y như là phản ứng của con người vậy.

Nhiều chuyên viên nghiên cứu cũng đồng ý như thế : Voi có nhiều đặc tính y như chúng ta vậy. Donald Kert cho tôi xem một bản phúc trình mang chữ ký của hai người thợ săn. Truyện kể lại hai con voi cứu sống một đồng bọn bị thương. Dùng ngà đỡ cặp ngà của con thú bị thương, dùng thân mình từ hai bên cặp sát lại để nâng thân mình của con vật bị nạn, hai chú voi cấp cứu đỡ hẳn bạn của chúng lên cao. Vượt qua mặt người thợ săn ngỡ ngàng, chúng lao vào bụi rậm. Những người thợ săn theo dấu và khám phá ra rằng dù có bị rơi rớt đôi ba lần, con voi bị thương ít nhất cũng được diu đi xa đến ba cây số. Đến lúc đó nó tỉnh lại và có thể đi được và cả ba tiếp tục đi tìm đồng bọn.

Bill Ryan là một tay thợ săn kỳ cựu, ông đã bỏ ra suốt bốn mươi hai năm để nghiên cứu tính tình của

loài voi. Ông nói với tôi :

— Chúng có thể suy luận được, y như chúng ta vậy. Và đôi khi chúng còn tỏ ra ranh mãnh hơn người ta nữa. Có một bầy voi hay vào trang trại của chúng tôi phá phách vườn tược để kiếm ăn. Chúng tôi bèn rào lại. Chúng tìm cách vượt qua hàng rào. Thế rồi chúng tôi cho chạy máy điện để chuyển vào vòng rào. Chỉ cần hai hay ba buổi tối, đàn voi biết rằng khi ánh đèn tắt, vòng rào không còn nguy hiểm nữa. Và một lần nữa, chúng phá hàng rào để xông vào ! Chúng tôi phải cho chạy máy điện suốt đêm, nhưng những con thú không lờ này vẫn tiếp tục lần quẩn bên ngoài thử phá giây điện cho đến lúc một con voi chợt biết rằng đôi ngà của chúng không còn e dè gì nữa. Cuối cùng chúng tôi phải đặt người gác với đầy đủ súng đạn hẳn hoi.

Ở Ouganda, tại công viên Murchison Falls, khi dựng một lâu đài cho khách, đám thợ thuyền bị một con voi đực to ba tấn rưỡi đuổi chạy có cờ vì con voi to lớn này coi đó là khu đất riêng của nó. Ngay khi tòa nhà được dựng lên xong, « ông voi chúa » này vẫn đến nhiều lần, đi rào chung quanh và kêu hãnh dừng bước cho người ta chụp hình.

Vào một đêm đẹp trời, nó ngồi thấy mùi rượu bia, thú bia thờ sản gọi là pombe cất bằng chuối, con voi hất tung một mái lều để tìm một chút chuối nghiền. Sau đó, nó lục lọi tất cả các xe cộ từ vùng Paraa đến hy vọng tìm được chuối là món ăn ưa thích của nó. Vớ được một chiếc xe mui trần, chú voi xé mui vải, nếu gặp một chiếc xe thương, chú ta cho vòi qua cửa để lục lọi hay dùng sức mạnh nhấc xe lên mà rung. Một bạn có đám du khách

đang ngủ trong xe, họ đã vô ý để thực phẩm dưới xe mà trong thức ăn lại có chuối. Nửa đêm họ chợt giật mình thức giấc, sợ khiếp đảm vì cảm thấy chiếc xe rung lắc đảo. Đám du khách hoảng hồn vĩa trong khi « ông voi chúa » ung dung thưởng thức món chuối ưa thích.

Tại Amboseli, một khu bảo trì thú vật ở Kenya, có một con voi đầy óc hải hước. Nó thích nấp cạnh một khúc đường quanh rất ngặt, chờ cho đến lúc trông thấy một chiếc xe xuất hiện trên đường, nó gầm lên một tiếng to và hùng hục lao ra, hai tai vểnh ra sau. Và khi biết chắc đã làm chó chủ xe khiếp hãi, nó từ từ lùi lại sau, đưa mắt nhìn theo chiếc xe đang chạy. Cặp mắt nhỏ của nó ánh lên một tia sáng ranh mãnh.

Khi sắp sửa sanh con, voi mẹ đi tìm một bà bạn lớn tuổi hơn. Khôn ngoan hơn để nhờ giúp đỡ. Voi có mang đến hai mươi một tháng. Suốt thời gian này, bà mẹ tương lai đi cạnh « cô đỡ » của mình. Bà mẹ nuôi sẽ chăm sóc rất cẩn thận, canh giữ rất gắt, đuổi bắt cứ chú voi nào lại gần khi voi con mở mắt chào đời.

Voi con mới sinh nặng lối 90 ký, và chỉ vài phút sau khi ra đời nó có thể đứng vững và ít lâu sau, nó có thể đi lại được. Không phải voi con dùng vòi để bú vú mẹ dù voi con còn quá bé, chưa với tới. Thực ra, nó cuộn vòi lại và dùng miệng để bú sữa.

Voi mẹ chăm sóc con cái đầy vẻ

âu yếm chẳng khác chi người mẹ chăm sóc cho con. Voi mẹ nâng con khi lội qua dòng nước, bề cảnh cao quá tầm cho con ăn lá, và khi cần cũng biết trừng phạt khi voi con không vâng lời.

Một buổi chiều, Bere và tôi nhìn một đàn bốn voi cái với năm chú voi con đang đi gần kênh đào Kasinga. Một chú voi con mập mập đi lạng thang ở bãi cát dốc, y như là một chú bé tò mò muốn biết bãi cát chạy đến đâu mới chấm dứt. Đột nhiên đất sụp dưới chân chú voi con, và chú kêu lên một tiếng kinh hoàng, rồi tòm xuống nước.

Đàn voi cái quay vòng lại, vênh tai lên và chạy xô lại phía con kênh, đưa vòi hướng về chú voi con ngộ ngáo. Nhưng vì quá sợ hãi, chú voi con không thể nào vớ được những chiếc vòi cấp cứu. Bốn chân mắc lầy, chú ta chỉ còn biết dấy dựa không ngừng.

Hai con voi cái quỳ xuống bãi cát. Hai con khác thận trọng lội xuống nước, vừa gặm gừ để khích lệ chú voi con, chúng đưa vòi dưới thân chú và nâng chú lên cho đến lúc chú chạm được hai con voi đang quỳ trên bãi cát. Hai con voi này dùng vòi nâng chú, kéo chú. Rồi một con, chắc chắn là mẹ của chú bé, kéo chú về phía nó, thì thầm khích lệ cho chú cố gắng thêm. Voi mẹ đưa vòi quật lên quật xuống cho đến lúc chú voi con chạm được. Chú voi con run rẩy, mửa nước lạnh lảng. Và cuối cùng, khi biết rằng khi chú voi con không sao, voi mẹ dùng vòi quật cho chú ta một cái nên thân, rồi giận dữ đuổi chú chạy khỏi mé nước.

Một trường hợp cảm động vì sự đau khổ của voi mẹ đã xảy ra ở công viên Murhison Falls. Đại tá Trimmer, giám Đốc lâm vụ đã trông thấy một con voi cái dùng ngà mang một con voi mới sinh. Voi con đã chết. Nhưng suốt ba ngày voi mẹ vẫn mang xác con như thế và chỉ đặt xuống đất khi nó uống nước mà thôi. Ít lâu sau, người ta trông thấy voi

mẹ đứng cạnh một gốc cây, không còn mang xác con nữa. Nó đứng sừng sững như thế qua nhiều ngày, không ăn không uống và đe dọa bất cứ ai muốn lại gần. Cuối cùng nó bỏ đi. Sau đó Trimmer khám phá ra rằng voi mẹ đã đào một cái huyệt nông dưới gốc cây để chôn xác con.

Dường như voi có bản năng bảo vệ nhau. Khi một con voi đực quá già, nó rời bầy, có lẽ vì nó trở nên quá chậm chạp không thể đi xa được nữa. Thường thường có một hay hai con voi đực còn trẻ tuổi đi theo « vị tiền bối » này. Nhiều thợ săn tin rằng voi già đem sự khôn ngoan của mình ra dạy cho voi trẻ để được voi trẻ bảo vệ đến công. Khi gặp nguy hiểm, voi trẻ đưa vòi già đi tránh xa rồi vội vã trở lại chiến đấu chống lại kẻ thù. Hai voi trẻ này ở lại làm vệ sĩ mãi cho đến lúc voi già chết đi. Và voi thường sống đến sáu mươi tuổi.

Trái lại sự tin tưởng thông thường, những con voi vĩ đại này không tỏ ra cục mịch chút nào cả. Chúng có thể đi trên trái dừa khéo léo đến nỗi đủ để đập tróc vỏ mà không làm bể trái dừa, chúng biết nhổ khoai lang mà không là tróc vỏ. Voi cũng có khuynh hướng thuận bên mắt hay bên trái y như chúng ta vậy. Thế nên luôn luôn chúng dùng chiếc ngà Thuận để đào khoai.

Voi rất ít ngủ, chỉ ngủ bằng một nửa thời gian của chúng ta. Cũng may nó không cần ngủ nhiều vì nó còn phải dành hầu hết thì giờ để ăn uống. Để ăn đủ ba trăm ký cỏ và lá cây khâu phân mỗi ngày, voi phải tốn hết mười sáu giờ. Và nó còn phải đi tìm nước uống nữa vì nó cần từ một trăm một đến một trăm chín mươi lít mỗi ngày.

Chắc chắn là voi không bao giờ quên. Một trong những điều nó nhớ mãi mãi là hơi người. Những nhà khảo cứu quả quyết rằng nếu bị săn đuổi một lần, voi có thể phân biệt được hơi của một người da trắng khác với hơi của một người da đen khi còn ở cách xa năm cây số nhờ

HỒI HẬN

Một người vô danh gửi 1 bức thư cho nhân viên thu thuế, ông cho biết đã gian lận thuế 10 năm trước đây và từ đó ông không sao an giấc được. Bức thư kèm 1000 đồng và một câu ghi chú: « Nếu tôi vẫn không ngủ được, tôi sẽ gửi thêm tiền nữa ».

dùng vòi của nó. Sydney Downey nói về con voi đực mà ông ta đã theo đuổi suốt nhiều năm: « Nó đi vòng vòng, quay qua phải, quay qua trái, nhưng lúc nào cũng đâm lên đầu chân cũ để làm mất dấu. Thỉnh thoảng nó dừng lại, đưa vòi đánh hơi và tiếp tục lên đường nếu không thấy có gì lạ. Nếu đánh hơi một người thổ dân, nó bèn đi trốn biệt cho đến lúc thấy không còn gì nguy hiểm mới chịu ra. Nhưng nếu nó ngửi hơi một người da trắng, nó giận dữ đâm nát đất rồi lao nhanh với tốc độ tám chục cây số hay hơn. Nó biết rõ người da trắng có vũ khí lợi hại đến mức nào. »

Đại tá Bruce Smith ở Kenya cho rằng voi nhớ mãi những sự chăm sóc tử tế và những nguy hiểm nó đã trải qua. Một hôm ông bắt được một con voi con đang mang một vết thương nặng ở chân sau. Lúc trị thương cho nó, Đại tá Bruce Smith phải nhốt con voi vào trong một cái chuồng chật làm bằng những thân cây to để cho con thú không thể cử động được. Lần đầu tiên khi người ta xức thuốc cho nó, con voi đau quá nổi điên lên. Nhưng Bruce Smith vẫn làm xong công việc và dỗ dành con voi.

Sau ba bốn lượt chữa trị, con voi kiên nhẫn chịu đựng, nhưng người ta vẫn phải nhốt nó lại mới thay băng được. Sau cùng, người ta thả nó ra. Từ đó, mỗi lần gặp Bruce Smith, nó đều chạy ngay lại dùng vòi cuộn tay ông ta đưa lại phía vết thương bây giờ đã lành lặn hẳn và thành sẹo rồi.

NGUYỄN HÙNG TRÁC dịch

ĐÌNH GÔ

VÀI MÓN ĂN CHƠI Chị ơi!

Bà Chị Mai Loan bên Vườn Hồng từ hôm được nghỉ phép không lương, đã du hí kỹ quá, chưa thấy trở về. Thư từ kêu gào của độc giả về chất đồng trong tòa soạn, toàn những màu bằng 3 ngón tay, bé bé xinh xinh cứ như là cái bóp đựng tiền các mua xi mui của bà chị Mai Loan vậy.

Bản tính của Đình Gô là không ưa tò mò. Đình Gô lại rất ghét kẻ tò mò đọc trộm thư của người khác. Nhưng có một hôm một mảnh thư nhỏ lạc vô Siêu Thị Hoa Hồng. Hí! Mất đã chót đề vô rồi, phải làm sao đây? Thôi thì xé rào một lần, âu cũng là lý do ngoại ý muốn. Mảnh thư viết rằng:

«Chị ơi! chị đi đâu vậy cà?»

Ờ! Chị ơi, chị đi đâu vậy cà? Thắc mắc của cô bé cũng là thắc mắc của bao nhiêu người. Thiên hạ đều mang một tâm trạng đỏ mắt chờ mong. Mắt Đình Gô còn đỏ hơn nữa. Trong Tòa Soạn, Đình Gô và Chị Mai Loan là hai kẻ đồng hội đồng thuyền, bị độc giả đòi cho nghỉ phép không lương một thời gian dài. Nay chỉ một mình Đình Gô đơn thương độc mã tái hồi Kim Trọng, còn người xưa thì vẫn biến biệt dáng hồng, vắng bật bóng chim, tấm cá. Ôi! Hỏi lòng sao không thồn thức cho dạng.

Chị ơi! Chị đi đâu vậy cà? Viết đến đây Đình Gô sứt sùi. Viết đến đây Đình Gô bỗng cảm thấy hồn thơ giắt giào, ý thơ lai láng. Đình Gô liền phóng bút làm được mấy câu thơ.

Xin đăng lại nguyên văn đề độc giả thường lãm:

Chị ơi chị ơi chị ơi

Sao đi, đi mãi, đi hoài... vậy ta?

Nhớ lại thuở ba hoa ngày trước

Một tay tiên tuốt tuốt hơn người

Chuyện dưới biển, chuyện trên trời

Chuyện gì cũng thạo, trả lời tuốt mớ

Thư độc giả ồ ồ tuồn đến

Tiếng «chị ơi» réo văng gần xa

Trông người mà nghĩ đến ta

Siêu Thị ế ẩm, chẳng ma nào dòm

Thời gian qua, bỗng «đom» một cái

Ta cùng ai đều phải ra đi

Buồn thay cái phút biệt ly

Xót thay cái cảnh ra về, rỗng không

Nằm ép rệp, ai cùng thương cảm

Ngó tương lai mà ngẫm thân mình

Cuộc đời hai chữ nhục vinh

Sắc, Không, như kiếp phù sinh trong đời.

Chị ơi, chị ơi, chị ơi

Hôm nay trở lại, dấu hài còn kia

Hàng châu rơi đầm đĩa thánh thót

Đôi má gầy, từng giọt lệ tuồn

Nào ai lui tới luôn luôn

Nào ai xi mui còn phun ồ ồ

Dấu thân này dấu giở, trán sứt

Dấu nhiều lần đuôi cụp, thân co

Nhưng lòng vẫn nhớ người xưa

Vẫn còn lai láng hồn thơ tuồn trào

Nhớ ai như nhớ thuốc Lào

Hồ chôn diều xuống, lại đào diều lên

Hỡi ai đồng hội, đồng thuyền

Tay tiên trở lại một phen giúp đời

Xa gần nức tiếng «Chị ơi»

Chơi với con nít

Trong thời gian nằm ở nhà ép rệp (hay bị rệp ép?) Đình Gô buồn quá chẳng biết làm gì hơn là vui đùa với con nít. Sau đây là một hoạt cảnh xin vẽ lại đề bà con cô bác coi chơi:

Đình Gô: Các cháu ơi, vô đây chơi mớ bác cho đỡ buồn.

Nít 8 tuổi: Cháu đang chơi với nhau mà. Bác có nhập cuộc thì ra.

Nít 6 tuổi: À! Phải đấy! Bắt bác Đình Gô làm ngựa cưỡi đi.

Nít 5 tuổi: Không! Bắt bác làm đầu tàu. Bác phải vừa kéo chúng cháu vừa kêu «to! to!»

Đình Gô: (nghĩ bụng: chơi với mấy anh nhỏ này thiệt quá, không biết kính trên nhường dưới gì cả. Nhưng cũng vui về :) Đồng ý! Bác làm ngựa, làm đầu tàu, thế còn các cháu làm gì?

Cả bọn: — Chúng cháu làm kỵ mã, chúng cháu phóng ngựa.

— Cháu trước!

— Cháu trước.

Đình Gô: Thôi, đưa bé trước, đưa lớn sau. Tuân tự nhi tiến mà. (Đình Gô bò xuống đất cho một chú cưỡi lên đầu).

Nít 5 tuổi: Ê! Đi kiếm cho em cái roi!

Đình Gô: Chưa choa! Chơi kiểu gì kỳ vậy?

Nít 5 tuổi: (cười ròn rã) Thì đi ngựa phải có roi chứ bác.

Đình Gô: (Nghĩ bụng: Được voi, đòi tiên, đúng là tác phong của mấy chú con nít — Thở dài) Thôi được. Bác cũng chịu thua các cháu nữa. Nhưng cầm roi thôi đấy nhé. Quất bác là không có được ạ!

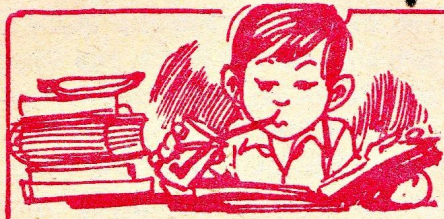
Nít 5 tuổi: (cầm roi quất Đình Gô một cú đau điếng) Hấp là! Chạy mau đi! Lẹ lên!

Đình Gô: (đau quá, xô chú nhỏ xuống đất) Cóc chơi với các cháu nữa. Các cháu không biết điều. Các cháu quất bác đau quá.

Nít nhỏ: (òà khóc lên) Hu... hu... Bác xô cháu... Bác xô cháu... Cháu mét má... Má ơi má...

(Đình Gô sợ quá, cụp tai đóng một mạch).

Chạp phở vui cười

GÀ ĐỀ TRỨNG VÀNG

Giữa lúc trình diễn một vở kịch, một thính giả đứng dậy hỏi lớn:

— Tác giả vở kịch đâu?

Tác giả ngồi gần bên cạnh quay lại hỏi:

— Ông hỏi tác giả có điều gì? Ông thích vở kịch này?

— Không, tôi muốn hỏi con gà trong vở kịch đẻ trứng toàn vàng hay chỉ có lớp vàng ngoài vỏ...

— Đẻ làm gì!

— Đẻ đo lòng tham của tác giả.

CON TÔM THẮNG TRẬN

Một hôm, nhà đạo diễn trứ danh Sacha Guitry vào một tiệm ăn, Bồi dọn lên một con tôm hùm to tướng nhưng thiếu mất một cái càng. Sacha Guitry gọi người chủ tiệm, hỏi mĩa mai:

— Thế ra thời buổi nguyên tử, tôm chỉ còn có một càng, phải không?

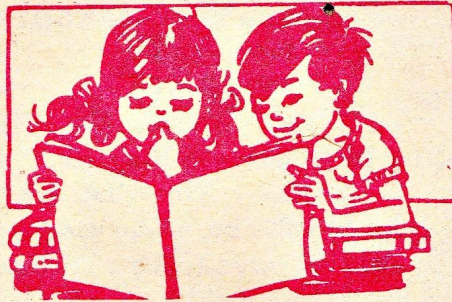
Chủ tiệm cắt nghĩa:

— Thưa ông, tôi biết là thời buổi nào tôm cũng có hai càng. Nhưng đôi khi hai con tôm đánh lộn nhau, rồi một con bại trận gãy mất một càng. Như con này chẳng hạn. Chúng tôi biết vậy nên đành chịu.

Sacha Guitry liền hất đĩa, và bảo:

— Thế thì anh đem con bại trận này đi và dọn cho tôi con thắng trận tôi thích hơn

THÀNH NỘI DIỄN KHÁNH ghi

CỒ TÍCH

Cái đuôi đẹp nhất

Hồi xưa, các thú vật đều không có đuôi. Cáo hay thỏ, voi hay chuột cũng đều không có.

Một hôm, tin đồn cho biết sẽ có một buổi chợ phiên lớn; buổi chợ phiên chưa từng có, và ở đó sẽ có bán các thứ đuôi.

Con cáo vội chạy đến gấp. Và nó chạy hết sức nhanh nên đến được trước tiên.

Đúng như lời đồn, ở đó có đủ loại đuôi: To, nhỏ, dài, ngắn, rậm, thưa, và nhám hay nhẵn bóng...

Con cáo nhìn tất cả, tìm kỹ và nó chọn cho mình cái đuôi nhiều lông nhất và đẹp nhất.

Kiểu hãnh, nó trở về nhà, trên đường, nó gặp con chó.

Con chó hỏi:

— Họ còn đuôi để bán không?

Con cáo nói:

— Còn chứ. Hãy còn rất nhiều, nhưng không đẹp bằng cái đuôi của tôi đâu...

Nhưng con chó cũng tìm được một cái đuôi làm nó khá hài lòng.

Nó về nhà và nó gặp con mèo.

Con mèo hỏi:

— Còn đuôi bán không?

— Còn chứ. Hãy còn rất nhiều, nhưng không đẹp bằng cái đuôi của tôi đâu.

Đầu vậy, con mèo cũng tìm được một cái đuôi dài, rất đẹp, và có vẻ như tự biết cử động một mình.

Nó trở về nhà, và gặp một con ngựa.

Con ngựa hỏi:

— Còn đuôi bán không?

Con mèo trả lời:

— Còn chứ. Hãy còn nhiều, nhưng không đẹp bằng cái của tôi đâu.

Thế nhưng con ngựa cũng tìm thấy một cái đuôi rất đẹp, to và có những sợi lông dài.

Nó trở về nhà, và nó gặp con bò.

Con bò hỏi:

— Còn đuôi bán không?

Con ngựa trả lời:

— Còn chứ. Hãy còn. Nhưng những cái rậm rạp, nhiều lông nhất đã bán hết rồi, và những cái đuôi còn lại không đẹp lắm đâu, nhưng anh cứ tới coi thử xem...

Con bò tìm kiếm rất lâu và sau cùng cũng lấy được một cái đuôi dài xơ xác như cỏ khô. Mãi lâu sau, con heo nhỏ mới tới. Nó gặm gừ:

— Còn cái đuôi nhỏ nào không, còn cái đuôi nhỏ nào không?

Chỉ còn cho con heo có mỗi một cái đuôi bé, quăn tít như cái mỏ nứt chai.

Nó thấy là rất đẹp và gắn ngay vào mình.

Nó gặm gừ, hài lòng:

— Tôi có một cái đuôi nhỏ đẹp... Và o cứ ngấm nghĩa hoài.

Nhưng chúng ta, thì chúng ta biết là con cáo đã lựa được cái đuôi đẹp nhất.

Và từ hồi đó, các thú vật đều mang một cái đuôi...

GIÁ TIỀN

Hai bọm nhậu mới từ trong tù ra, đi ngang 1 tiệm bán rượu:

— Chai này ngon quá, mấy năm vậy?

— Không biết: Cái đó tùy ông dự thẩm.

KÈ CHUYỆN

Bà mẹ bỗng nghe cậu con cười lớn trong phòng. Bà mở cửa vào thì thấy chỉ có 1 mình cậu con:

— Sao con cười?

— Con kể chuyện cho con nghe.

— Đâu được — Con kể bằng tiếng Tàu mà.

CHƯƠNG TRÌNH MỘT BUỔI SINH HOẠT GDTN

Hoạt động thường xuyên và mạnh mẽ nhất của các hội đoàn thanh thiếu niên là các buổi sinh hoạt định kỳ trong đó có GDTN. Do đó chương trình sinh hoạt định kỳ rất quan trọng: phải làm sao đạt được mục đích của đoàn cũng như phải gây thích thú, hứng khởi cho đoàn viên. Sau nhiều ngày tháng thí nghiệm và quan sát, BĐHTU xin đóng góp vài ý kiến với các chi nhánh về vấn đề thiết lập chương trình một buổi sinh hoạt.

a) Thời gian sinh hoạt không được dài quá và không bao giờ vượt quá mức ấn định. Thiếu Nhi sau một buổi sinh hoạt phải không quá mệt và không lo sợ vì về trễ. Quan niệm cho rằng chúng ta hãy chơi, hãy hát cho tới lúc hết hơi, hết sức hãy về không đưa tới kết quả tốt đẹp nào cả. Thông thường một buổi sinh hoạt chừng hai giờ đồng hồ là đủ.

b) Chương trình phải được thiết lập trước và quản trò phải thông suốt mọi tiết mục đảm trách.

c) Chương trình phải phân đều ra: Khi thì dùng chân tay, sức mạnh, khi thì dùng trí óc nhận xét...

Sau đây là một chương trình sinh hoạt mẫu, các chi nhánh dựa vào đó mà thay đổi sao cho phù hợp với hoàn cảnh riêng. Thời gian đề nghị dành cho mỗi tiết mục chỉ nhằm giúp cho các bạn có một ý niệm về sự phân chia và phòng chừng khoảng thời gian cần thiết cho mỗi tiết mục mà thôi. Tùy theo hoàn cảnh, chúng ta gia giảm đề buổi sinh hoạt thành công tốt đẹp.

Chương trình sinh hoạt GDTN toàn quốc (12-08-73)

— 10 phút: «Thiếu Nhi Việt Nam Hành Khúc» — Băng reo.

— 15 phút: Trò chơi mạnh (động) đề Thiếu nhi có dịp vùng vẫy tay chân cho máu nóng lên: Trò chơi kỳ này «Thỏ què chân». 23

— 15 phút: Tập bài hát mới: «Tim hồng reo vui» (TN. 80)

— 15 phút: Thực hành thủ công hay chuyên môn trại. Tuần này: thực hành các nút trong các số TN cũ.

— 5 phút: Ôn bài hát tuần trước: kỳ này ôn bài Việt Nam Việt Nam.

— 20 hay 25 phút: Thảo luận, kể chuyện, thuyết trình và phê bình. Đây là một tiết mục khá quan trọng và cần thiết cho Thiếu Nhi. Thế giới hiện đại tiến bộ nhanh chóng nhờ vào sự suy luận, nhận xét, phán đoán... của bộ óc con người. Do đó chúng ta phải cố gắng phát triển về mặt tư tưởng nhiều hơn mới mong theo kịp đà tiến hóa. BĐHTU mỗi tuần sẽ đưa ra một đề tài liên quan đến những vấn đề mà thiếu nhi thường gặp khó khăn hay những đề tài liên quan tới lịch sử, địa dư, danh nhân Việt Nam... Thiếu nhi Việt Nam đã «bị và được» nghe quá nhiều nhưng rất ít dịp được bộc lộ cảm nghĩ của mình. Mục này lập ra nhằm đem tới môi trường thuận lợi cho sự mạnh dạn và tự do phát biểu ý kiến, cảm nghĩ và cũng đề thiếu nhi tập suy luận, tìm hiểu một vấn đề nào đó. Sau mỗi buổi sinh hoạt, đại diện các chi nhánh hãy làm một bài phúc trình gởi về BĐHTU mọi ý kiến đã được các thiếu nhi tán đồng và những ý kiến chưa thống nhất trong phần sinh hoạt n. BĐHTU sẽ tổng kết và trình bày đề các bạn cùng thu thập những ý kiến hay của nhau. Bài phúc trình không cần dài, chừng hai hay ba trang thì vừa. Các chi nhánh có thể thảo luận những vấn đề liên quan tới địa phương của mình.

Đề tài tuần này: Các bạn mong gì, nghĩ gì, làm gì trước và sau khi gia nhập GDTN? Các bạn có ý kiến

gì đề cải tiến sinh hoạt của GDTN?

— 10 phút: Trò chơi nhẹ (tĩnh), thường trò chơi này chú trọng trên sự chú ý và bộ óc hơn. Trò chơi tuần này: «Hỏi gà, đáp vịt».

— 15 phút: Linh tinh. Thời gian này dành cho các Thiếu nhi giúp đỡ lẫn nhau hay hàn huyên. Chẳng hạn, một Thiếu nhi được giao phó làm bài thuyết trình ở lớp nhưng chưa có đủ tài liệu, Thiếu nhi này sẽ thông báo đề nhờ các bạn cho mượn tài liệu hoặc chỉ dẫn... Các bạn có thể nêu ra những khó, khăn, thắc mắc gặp phải ở gia đình, học đường... để cùng nhau giải quyết. Đây cũng là thời gian dự bị cho những trường hợp bất ngờ.

— 10 phút: Thông báo — Tin tức — Tin biệt: «Lúc thú vui này» hay «Dây thân ái». BĐHTU mong rằng sẽ giúp đỡ các bạn phần nào và hân hoan nhận được sự đóng góp của các bạn.

SUY TƯ

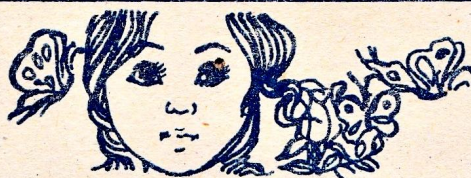
ĐỒNG PHỤC

Sau nhiều ngày mong đợi, một kiểu mẫu đồng phục cho tất cả đoàn viên của GDTN đã được phác họa và trình bày ở số báo 99. Hơn một năm ròng rã hoạt động, GDTN đã phát triển đều đặn và vững chắc. Từ đây, GDTN sẵn sàng góp mặt với các đoàn thể thanh thiếu niên bạn trên đường phục vụ Thiếu Nhi Việt Nam. Bộ đồng phục sẽ đánh dấu tinh thần tự nhận trách nhiệm trên của GDTN.

Mỗi hành động đều có một ý nghĩa, do đó mỗi Thiếu nhi chúng ta

phải ý thức rõ ràng và đứng đắn về hành vi khoác lên mình bộ đồng phục GĐTN. Mặc đồng phục để làm đẹp? Làm dáng? hay để «giật le» với bạn bè? Đọc đến đây, phần đông Thiếu nhi đã nổi cơn thịnh nộ, mắt trợn dọc: không, không... và không! Như vậy bộ đồng phục có mục đích gì? Trước hết, bộ đồng phục nhằm gián tiếp loan báo sự có mặt của một nhóm hay một đoàn thể nào đó tại một địa điểm nào đó. Như vậy, mặc nhiên đoàn thể đó tự nhận lãnh trách nhiệm vì người bằng quan có quyền phê bình tác phong của cả đoàn thể qua những hành vi, cử chỉ, ngôn ngữ... của những cá nhân đang khoác lên người bộ đồng phục của đoàn thể đó. Mặt khác, đồng phục nhằm tách biệt đoàn thể này với đoàn thể khác đưa đến sự tự động tham gia của những cá nhân vào hoạt động của đoàn thể mình. Tóm lại, bộ đồng phục là một hình thức, một phương tiện nhắc nhở các phần tử phải có tinh thần trách nhiệm đối với đoàn thể. Khi ta khoác bộ đồng phục lên người, ta đã tự nhận lãnh vai trò một đại diện của đoàn thể đối với xã hội hay các đoàn thể khác.

Từ quan niệm trên, GĐTN chủ trương không phải chỉ những thiếu nhi có đầy đủ đồng phục mới được gia nhập hay sinh hoạt. Tất cả những Thiếu nhi Việt Nam trong sáng yêu thích sinh hoạt của GĐTN đều được quyền gia nhập hay sinh hoạt dù có hay chưa có đồng phục của GĐTN. Chúng ta là những thiếu nhi trong sáng, những phần tử tốt từ trong tâm hồn, trong con người của chúng ta; chớ không do bộ đồng phục tạo ra. Đó mới là quan niệm đứng đắn. Chỉ khi nào chúng ta hãnh diện khoác lên người bộ đồng phục GĐTN vì đã thực hiện đúng tôn chỉ của GĐTN chúng ta mới thực hiện đúng ý nghĩa của bộ đồng phục.

Chim sẻ sân trường

Ngu ngơ quá, đáng thơ hồng bé dại
Rất hồn nhiên thành thiện tuổi mười hai
Không kiêu sa, không đáng đắp trang đài
Trên mái tóc chưa suông đường lược chải
Hương bồ kết thơm mùi thơm ngai ngái
Đôi môi cười đầm thắm những yêu thương
Vần ngày thơ, mỗi sáng đến ngôi trường
Em chân sáo tung tăng cùng sách vở
Đường đến trường nắng hồng soi rạng rỡ
Em vui đùa cùng chú bướm xinh xinh
Đuôi bắt hoài, không được. Bỗng làm thỉnh
Em giận dỗi: « Ghét bướm ghê rồi đó! »
Và bỗng nhiên trong lòng dỗi mất tho
Chớm niềm vui, kia! một đóa hồng hoa
Em đưa tay... chú bướm bỗng lả đã
Vờn quanh đóa hoa hồng em định hái
Em đưa tay... bướm vờn vờn quanh mãi
Em biết rồi! Xin lỗi nhé, hoa xinh
Vì đâu sao em cũng quá vô tình
Nếu đã hái chắc bướm buồn vô hạn
Vì em biết bướm cùng hoa là bạn,
Bạn rất thân nên chẳng thể lìa nhau...
Đường đến trường chân tiếp tục bước mau
Gió reo nhẹ như lời ru em ái...
Em còn bé nên lòng em vụng dại
Nhìn nắng vàng ươm lối cổ sân trường
Buổi ban mai còn ướt những hơi sương
Trường lớp đó, em thương đầy như tóc
Và bỗng thấy trăm thơm trang sách học
Em ngơ hồn bay lạc giữa tình thân
Tiếng thầy cô êm ái nhẹ vô ngần,
Nơi phòng học an lành qua lời giảng
Ngồi trong lớp bay bay mùi phấn bảng
Lén nhìn qua khung cửa sổ xinh xinh
Đề nghe chim về hót rộn trên cành
Em thả mộng đi rong ngoài cửa lớp
Thầy thấy được, làm ngơ không bắt phạt
Nhưng nhìn cười: « Có bé mộng mơ ghê.
Nhớ lần sau thầy sẽ bắt phạt quì »
Thẹn thẹn quá, em thấy mình có lỗi
Và cúi mặt như một lời hối lỗi...
Nhìn quanh em: bè bạn rất thân quen
Những mái đầu xanh gió bụi chưa hần
Nên rất dỗi ngu ngơ và tình nghịch
Những giờ ra chơi đùa nhau bằng thích
Này nể chuyền, này trốn kiếm, nhảy dây...
Tiếng reo cười như rộn cả khung mây
Thần tiên quá tuổi mười hai là cổ
Em hiền ngoan như loài chim sẻ nhỏ
Tuổi hồng soi rạng mấy mùa vui
Chưa tru tư nên chẳng biết ngậm ngùi
Em mãi ngủ vui trong hương mặt trời.

ĐĂNG LINH

— Thôn Diễm 6/73 —

ĐỒ PHƯƠNG KHANH phụ trách

VƯỜN HỒNG

Thư của em K.O. Saigon.

— Chị ơi ! Em khổ quá chị ạ. Vừa mới hôm nào đây em còn được đi học còn hồn nhiên vui vẻ, tung tăng cắp sách đến trường với thầy với bạn. Hôm bãi trường, chúng em còn hện nhau, còn xếp cho nhau ai ngồi cạnh ai trong niên học tới. Ngờ đâu, ngày đó không bao giờ đến với em nữa chị ạ. Nhà em vốn nghèo. Ba má em phải chật vật lắm mới nuôi nổi 6 con với số lương của ba em. Chúng em sống cực khổ quen rồi. Bữa cơm chỉ có tàu vẹm và rau luộc hoặc canh rau nấu tôm khô, với đậu phộng rang mặn hoặc muối mè. Nhưng ba má vẫn chặt bóp để có tiền đóng học phí cho chúng em đi học. Nhưng nay học phí tăng lên gấp rưỡi. Lại thêm sách vở niên học này sẽ đắt lắm. Ba má em nói rằng không còn đủ sức lo cho cả 5 chị em tụi em (bé út còn nhỏ chưa đi học) Ba má em bảo em và Thu Hà hy sinh ở nhà để nhường cho các em trai tới trường vì nếu không thì sau này mấy em trai sẽ không có giấy tờ chứng nhận. Má bảo em Hùng em năm nay lên lớp 9, thua em một lớp, sang năm nó lên lớp 10, vậy em nghỉ học một năm qua năm tới Hùng sẽ cùng học 1 lớp với em, Hùng sẽ cho em mượn sách tự học, em khỏi đóng học phí và mua sách, rồi sau này thi tú tài tự do, Hùng sẽ giảng bài cho em. Chị ơi ! Học thế có kết quả

không chị. Má em còn bàn hoặc nếu em muốn học ngay lớp 10 trong năm nay thì em nhờ Mỹ Lan cho mượn sách (Mỹ Lan là bạn em, may mắn hơn em, Mỹ Lan được học trường công khỏi phải đóng học phí). Em sợ như thế phiền quá. Mượn sách đã vậy, nhưng còn những bài không hiểu thì ai giảng cho. Không lẽ ngày nào cũng bắt Mỹ Lan giảng. Em bối rối quá. Không ngờ những ngày hồn nhiên cắp sách, những niềm vui dưới mái trường, sự học hành để gây dựng một tương lai tới đây là tất. Rồi đời em sau này sẽ ra sao... Chị có cách nào giúp em không...

Trả lời :

Chị rất ngưỡng mộ em mà trả lời em là chị bất lực em ạ. Chị không thể giúp em gì được, em ơi ! Chị ngậm ngùi khi đọc thư em. Chị cảm thông nỗi niềm đau khổ của em và chỉ biết cầu xin Thượng Đế tìm cho em một lối thoát tốt đẹp. Danh ngôn có câu rằng : « Khi mà mọi người làm than, dù ta có không làm ác, mà chỉ hưởng thụ, không giúp đỡ ai, chúng ta cũng đã đắc tội rồi ». Chị tự thẹn rằng đã không thể giúp ích cho biết bao em của chị, biết bao người trẻ hiếu học, để các em phải lỡ dở sự học, khi tương lai đang đầy hứa hẹn, khi khối óc đang độ phát triển, khi tâm hồn đang cần được mở mang. Bất cứ dân tộc nào muốn

tiến bộ đều cần phải đầu tư vào trí óc. Một quốc gia muốn có tương lai tươi sáng, muốn có một chỗ đứng xứng đáng dưới bóng mặt trời thì phải dồn nỗ lực vào các phát triển về tinh thần. Một nền văn hóa suy đồi, không tiến bộ sẽ không đem lại niềm tin về tương lai dân tộc. Học vấn và giáo dục đào tạo chúng ta thành những công dân tốt, biết sống sao cho xứng đáng làm người. Từ bao lâu nay chúng ta vẫn hãnh diện, vẫn tự hào là một dân tộc có 4000 năm văn hiến. Sự tự hào về thành tích có nhiều năm văn hiến chứng tỏ chúng ta hiểu rõ giá trị của văn hóa. Nếu chúng ta có bốn ngàn năm đầy dẫy mồ hôi, máu, mồ hôi, chắc chắn rằng chúng ta không hãnh diện như vậy đâu. Điều đó chứng tỏ dân tộc chúng ta từ xưa vẫn đề cao giá trị của sự phát triển trí tuệ. Những nước tiền tiến đều có một nền giáo dục cưỡng bách và hoàn toàn miễn phí, thường là mười năm đầu, để cho dân chúng có một sức học tương đối hiểu biết, không hoàn toàn ngu

Thực đơn kiêng ước SÁNG :

- Canh xu hào xắt mỏng nấu tôm tươi giã nhỏ viên lại.
- Rau bí xào tỏi (vò nát rồi rửa kỹ, để cát rớt ra chìm xuống đáy chậu kéo sạn).
- Cá hồng khía xéo chiên, dầm nước mắm dấm ớt tỏi.

CHIỀU :

- Canh dưa chua nấu cá trê
- Rau xà lách xắt nhỏ, rau thơm giá sống
- Cá bống kho tiêu.

VƯỜN HỒNG • VƯỜN HỒNG • VƯỜN HỒNG • VƯỜN HỒNG • VƯỜN HỒNG

dốt. Tiếc thay, chúng ta còn phải đóng tiền để học từ lớp vỡ lòng mà đi! Điều đó chứng tỏ người dân V.N chúng ta rất cầu tiến, và hiếu học.

Vậy mà ngày nay ba má bắt buộc phải để em nghỉ học, hẳn ba má cũng đau lòng lắm. Vậy em hãy cố gắng theo lời ba má, chờ sang năm em Hùng lên lớp 10, mượn sách của em ấy mà học vậy. Dù sao, sự tự học đòi hỏi em phải có nghị lực và kiên nhẫn. Vì với tuổi nhỏ của em, tuổi còn ham chơi, ý chí chưa vững rất cần có kỷ luật để các em tuân theo. Nay em sẽ tự mình lo cho mình, chị sợ rằng em khó theo được tới nơi tới chốn. Tuy nhiên, cũng có một số người nhờ tự học rồi cũng tới thành công. Nhưng rất cần có ý chí sắt đá để không nản lòng em ạ. Nên chờ sang năm học kèm với Hùng hơn là làm phiên Mỹ Lan. Không ai có thể kiên nhẫn giảng bài cho em mãi, và em cũng không nên phiền bạn quá, mất thời giờ của bạn.

Chị cầu chúc em có nhiều nghị lực để vượt qua được sự thử thách và hoàn cảnh khó khăn hiện nay. Chị mong mỗi em sẽ sớm tìm lại được những cơ hội thuận tiện để có thể tiếp tục cắp sách đến trường, điều mà đáng lẽ ở tuổi còn nhỏ của em, đó là một đặc quyền trước khi em phải dấn thân vào đời sống thực tế.

Chị chỉ mong em đừng sớm buông xuôi, mà rũ bỏ hết ý chí phấn đấu, em ạ.

Chị ĐỖ PHƯƠNG KHANH

THU

Xào xạc

Vàng khô

Roi hồ

Trắng bạc.

HÙNG-VỸ

Gâteau moka

bánh

VẬT LIỆU:

3 hột gà tươi

125 gr bột mì số 8

50 gr bơ đun cho chảy

150 gr đường vàng

VẬT DỤNG:

Lò xo đánh bánh, nồi gang

Khuôn hình trái tim hay tròn

Đũa dùng trộn bột, nắp guigoz

Dao ăn, muỗng, tăm.

CÁCH LÀM:

Như những cách làm khác đã được chỉ dẫn trên mục này, nếu không có lò nướng, mấy lò có thể tự chế cái lò nướng như sau: Đặt nồi gang có thể chứa vừa khuôn lên bếp chừng 15 phút, để nhỏ lửa, sau khi trộn bột và cho bơ vào bánh rồi, lúc ấy mấy bồ hãy đặt nắp guigoz vào giữa nồi và đặt khuôn bánh vào, đậy kín nắp. Bánh sẽ chín khi lấy tăm xăm không dính, đem cắt đôi.

* Mẫu Chén

Tay Ngọt

Crème Moka

VẬT LIỆU:

200 gr bơ nhuyễn mềm

200 gr đường trắng

4 muỗng soupe ca cao hoặc cà phê moka

VẬT DỤNG:

1 douille bông antigone

Giấy bóng trắng cỡ trang giấy học trò

CÁCH LÀM:

Ca cao hoặc cà phê đun với 200 gr đường cho đến khi kéo thành tơ non, để nguội

Bơ mềm đem chia ra làm hai vào mỗi tô nhỏ một tô cho ba muỗng đường, một tô cho hai muỗng rồi trộn đều bỏ vào tủ lạnh cho cứng.

Crème moka đậm dùng để trét vào một trong hai miếng bánh đã cắt rồi ghép trở lại, crème còn thừa trét một lớp mỏng trên mặt và xung quanh bánh.

CÁCH TRANG HOÀNG:

Giấy bóng trắng mờ đem gấp thành hình tam giác (gấp như ống giấy đựng đậu phộng) bỏ «đui» vào đáy của ống và cắt đầu giấy để đáy đui lộ ra. Bỏ Crème moka nhạt vào ống gấp lại cho chặt. Bật một bông antigone to ở giữa bánh, kéo 3 đường ren dài tới mép bánh, 3 đường ren ngắn kéo tới 1/2 mặt bánh, bắt những bông antigone xung quanh bánh là xong. Chúc mấy bồ thành công trên bếp hồng.

THƠ-THƠ

thơ

EM BÉ YÊU

Em tôi bé nhỏ xinh xinh
Môi hồng mắt tím thông minh vô vàn
Nhưng hay những nhoe nhẹ nhàng
Khiến em như thuở bóng hồng đang lên.

HOÀI-NGUYỄN-GIANG

THƯƠNG MƯA BUỔI SÁNG

Con mưa sáng đi qua vùng cư xá
Con chim gầy đôi mắt ướt trông theo
Hàng cây xanh vẫy chào cơn mưa hạ
Tiếng mưa dòn trên mái ngói xanh rêu
Bé bên cửa mắt long lanh giọt nước
Nhìn mưa qua võ trên đá lạnh cầm
Lá dong đưa giọt thủy tinh trong suốt
Bé mỉm cười theo nước hắt qua song
Mưa buổi sáng kéo mây về mở hội
Nên vòm trời giăng mắc những tơ mây
Nước xoáy vòng trên vũng nông đầy lối
Cư xá buồn nên cư xá ngủ say
Bé vẫn thương những cơn mưa buổi sáng
Đề co ro đến lớp học thương yêu
Đề cư xá ngủ im trong màn nước
Con chim gầy tròn đôi mắt trông theo.

THÔNG-THIỆN

MỘT LẦN VẮY TAY

Rồi tựa trường về em có hay
Hôm nay công thức toán đống đầy
Chân bước hiền hòa như chim nhỏ
Em nở nụ cười tươi lá cây

Sách vở thôi nằm trên kệ buồn
Hàng cây soi bóng dáng em thương
Những ngày cùng bạn em thân thiết
Chạy nhảy, reo vui rộn khắp trường

Em có mơ gì không hở em?
Những ngày tháng hạ qua êm êm
Em mơ được gặp ngôi trường cũ
Cùng với thầy cô đẹp dáng tiên

Rồi tựa trường về em có hay
Mơ ước hôm nào cũng vừa bay
Thầy cô, bạn hữu còn đâu nữa
Một lần xin được vẫy hai tay.

HOÀI-LINH-VŨ

GIẤY PHÚT EM ĐÊM

Ngồi gần lại siết chặt tay thân ái
Trẻ mồ côi chỉ cái hoa hồng đương
Xinh tươi nhất và thơm ngát tình thương
Cho đỡ tủi sầu trong cô nhi viện

Còn cha mẹ mơ làm những việc thiện
Xích lại gần chỉ cái hoa hồng tươi
Rồi em ơi hãy thích thú vui cười
Như chim nhỏ giữa trái rừng ngọt lịm

Còn bạn bè thương mơ về kỷ niệm
Mơ và ảo bay vờn trong ánh nắng
Chỉ sẽ cái cho hoa giấy màu trắng
Tuổi học trò ôm tiếng hát vánh khuyen.

THIỆN-BẮT-HỦ

GIÓ QUÊ

Chiều quê gió thổi mát lòng
Tình quê ngây ngất còn nồng ước mơ
Gió ơi quên chút ngây thơ
Thả vào ngày tháng cho mờ dư hương
Mắt lòng thêm đậm tình thương
Quê ơi tôi vẫn ngàn thương rạt rào
Xa xa chiều vẫn còn cao
Mơ màng nhắm mắt ngọt ngào gió quê.

TÒN-NỮ-THỤY-LINH
(Tam-Kỳ)

MƯA

Mưa rơi, rơi nhẹ vào hồn
Lòng em như chiếc thuyền con giữa trời
Lững lơ trong bể mù khơi
Ngần ngợ, ngợ ngàn cho vơi mắt huyền.

MƠ

Ươm mơ giấc mộng bình thường
Gửi mây cho gió yêu thương muốn vờn
Gió reo điệp khúc còn vang
Mây về che bóng rợp hàng me xanh.

ĐÓN GIÓ

Say sưa ánh nắng hanh vàng
Hè về rộn rã muôn ngàn ý thơ
Gió bay phấp phất bờ vờ
Vào đây gió hời... đón chào hè sang.

VY-LÀU

SUY TƯ

Cho một phút để tìm về quá khứ
Của thời thơ ấu đã vụt qua
Thuở mới vào trường bập bề tiếng ẻ, a
Ồi đẹp quá thời thơ ấu đó

Cho một phút để nhìn vào thực tại
Kiếp biết buồn, lòng muốn vươn lên
Đem niềm vui đẹp tất cả tru phiền
Đến với cuộc đời vui vẻ

Cho một phút để thấy tương lai thế hệ
Thấy những gì mình mong ước bấy lâu
Và nuôi nấng hy vọng trong đầu
Sẽ hiện lên với sự thực.

THÁI-VŨ
(Rach-Giá)

HẠNH NHỞ

Mưa về làm ướt sân trường
Lúa thưa cỏ mọc, gieo buồn hạ sang
Nhạc ve náo nức mệnh mang
Chia ly một đạo, ngút ngàn xa xôi
Biết ly giữ lấy vài lời
Để làm kỷ niệm, đừng vơi tâm tình.

HA 3

SÓNG KHƠI

Ngoài khơi gió thổi nhẹ nhàng
Mang theo từng đợt sóng vàng vào đất
Xa xa khẽ thấy vàng mây
Kìa đang lơ lững về đây với mình.

HOÀI-NGUYỄN-GIANG

HƯƠNG THU

Tóc em hương còn đọng
Lả lơi gió thu vàng
Heo may về ước mộng
Chín sâu bay thênh thang
Tóc em hương còn đọng
Ngần ngợ mây phiếm đàn
Ru em tìm cõi mộng
Hương đầy tràn mệnh mang.

HÙNG-VY

TÌM HỒNG

Một ngàn, xưa cũ, một chiều đông
Ngoài đất em ra đạo ngoài đồng
Ngoài trở trên trời mây trắng lăm
Em thấy niềm vui tự tìm hồng

Thuở ấy em theo học trường làng
Suốt ngày không học chỉ ca vang
Có cô giáo đẹp thương em lắm
Có lũ bạn thương học cùng tràng

Em nhớ làm sao buổi học về
Tiếng cười vang mãi tận chân đê
Về sớm ra đồng em bắt cá
Thui lên vị ngọt đượm tràn trề

Em nhớ làm sao thuở tuổi xanh
Biết chơi, biết nhảy, biết làm đình
Biết ăn vụng, biết cười trong lá
Thuở ấy qua rồi đi tuổi xanh

Quê ngoại em thương đẹp lắm cơ
Có dòng sông trắng đẹp như mơ
Có cau cao vút, dừa nghiêng bóng
Có tuổi thơ xanh, tuổi học trò

Kể làm sao xiết quê ngoại em
Kể nhiều để chỉ khổ lòng thêm
Ồi quê cũ đã vơi xa lắm
Kỷ niệm ấu thời sao quá êm

Rồi có chiều nào thơ ấu không
Ai đi tìm lại thuở mây hồng
Quê cũ xa vơi trong đáy mắt
Mạn mác em thương tận tim hồng.

THƠ THƠ

như hoa áo tím

gởi chị Hoàng Thục (canada)

Hôm qua em vừa khám phá ra một điều bất ngờ và lạ lùng hết sức. Chẳng là cậu Di nghỉ phép về thăm nhà, cậu dẫn em và nhỏ cu Ti lên một ngọn đồi sau nhà để thưởng chỉ lạ. Càng đi xa càng tuyệt vời không thể tưởng. Em thấy có suối có chim và lá cây xanh ngát.

Chắc các bạn ngạc nhiên, vì ở sau nhà sao chả biết, vô tình thế. Ừ đề em nói cho nghe. Từ khi dời về đây được một năm, ba mẹ chả cho con bé bước ra khỏi nhà. Ngoài giờ đi học ở nhà chơi với Cu Ti và mấy con búp bê, twinky, dona... và nhiều ới là nhiều trong tủ kính. Có hôm ba mẹ đi dạy hết mình em ở nhà lăm lét nhìn ra đường, cánh cổng đóng kín im lìm. Thấy buồn vô vãn, em muốn khóc ghê đi. Vậy em chả biết gì là đúng lắm. Tình cờ cậu Di đã làm một «cuộc cách mạng» cho em. Suốt hôm đó em vui sướng chỉ lạ. Cảm ơn cậu Di của em. Thế là em quyết xin mẹ lên đồi một mình mới được. Nhưng dịp may đã đến, ba mẹ, Cu Ti lên đi Khuyên ăn tiệc gì đó. Ba bảo em đi nhưng em không chịu đi mà sung sướng mỉm cười ở nhà, ba thấy lạ nhưng cũng bằng lòng. Ngay sau ấy em vào nhà thay áo đầm trắng, thắt bím tóc như mẹ thường làm cho em, tiu tiu ra sau nhà. Gặp u Thục ngay ở cửa, em mỉm cười với U trước hết. U sừng sốt nhìn em :

— Sao Nai không đi với ba mẹ. Em không nhẽo :

— Con chả thích. Mà U này bây giờ con đi chơi tí nghe. Sau đồi nhà mình ấy à.

— Trời đất. Sao được, ba mẹ la U mất.

Em nài nỉ :

— Một tí thôi U, con thương U mà.

U mỉm cười :

— Thôi nịnh vừa cô, cũng được nhưng một tí thôi nhé. Chao ới, thấy tội nghiệp mới cho đi đấy cô ới.

Em nhảy thót lên bá cổ U :

— Gớm hôm nay U dễ thương quá.

Nói xong em chạy thật nhanh về ngõ sau.

Lần đầu tiên ra khỏi nhà một mình em thích chỉ lạ. Tha hồ mà nhảy nhót. Ước mơ đã nở hoa rồi. Em cười vu vơ với mấy chú chim trên cành. Đưa chân đá mấy viên sỏi một cái, cho tan bớt những xô xao trong mình. Cứ thế mà em tho thả lên đồi. Hân ngạo nghề đứng đó, trông hân lẫm mạn ghê đi. Chắc hân cô đơn lắm nhỉ. Gió sương phủ trên mình hân, ngày nắng cũng ngóng mây. Tội nghiệp hân ghê. Nhưng đồi yêu dấu của em, hôm nay em nguyện sẽ là người bạn thân nhất của đời. Em đặt tên hân là đồi em bé. Nghe dễ thương ghê bạn nhỉ ? Từ dưới dốc lên đây nghe mỗi chân quá chời,

nhưng mà thích lắm cơ. Ồ mấy chú bướm vàng bay trên những khóm hoa gì nhỏ hồng hồng, tuyệt quá. Ở đây em có thể nhìn thấy những cây hoa bông vàng màu mỡ gà nép mình trong vô vãn lá xanh. Em ngã người vào gốc thông già lè loi, thả hồn trên đỉnh cây. Trong mơ hồ thấp thoáng em thấy một cô bé đang tho thả hái hoa ở đằng xa. Em thấy nhưng cô bé không thấy em. Mà thật đó là một cô Bé, nhỏ bằng em. Em chạy bỏ về phía ấy. Cô bé khựng lại nhìn em đôi mắt xa lạ, cô bé trông dễ thương ghê đi, gợn gợn

trong bộ lụa xanh hồ thủy, tay cầm một cái mũ rộng vành, tay cầm những đóa hoa :

Em làm quen :

— Ấy đi chơi hờ.

Cô bé mỉm cười tươi :

— À đằng ni đi chơi, chắc đằng ấy cũng thế chứ gì.

Em nắm tay cô bé :

— Mình quen nhé !

Cô bé gật đầu. Hai đứa em lôi nhau về phía có tiếng suối reo. Cô bé cứ nhìn em hoài :

— Đằng ấy tên gì cơ ? Mình tên Thư Hạ, 12 tuổi.

Em nắm chặt tay Thư Hạ :

— Mình có hai cái tên ngộ nghĩnh xí hồ lắm cơ. Ở nhà ba mẹ gọi là Nai, lên trường thì gọi là Khuyên Diệp, tên nghe mắc cỡ ghê.

— Khuyên Diệp rất dễ thương của Hạ.

Em cười xòa :

— Không ngờ mình gặp nhau một cách lạ lùng vậy nhỉ ? Hạ có hay lên đây chơi không ? Chao ới hôm nay Nai mới lên đây đó, lên ba mẹ cơ. Ở đây dễ thương quá cỡ giống như đảo thần tiên, lý tưởng gớm. Thời kỳ rày Nai sẽ lên đây chơi thường, cả Hạ nữa nhé. Cô bé gật đầu :

— Ừ đúng đấy. Ở đây thì quá tuyệt Hạ hay lên chơi lắm. Hái hoa về chơi đồ hàng nè, lang thang như nai vàng ngơ ngác rứa. Nhà Hạ đấy kia.

Em ngó theo hướng tay của Hạ, từ xa một ngôi nhà tường trắng chung quanh đầy hoa giấy thắm. Dễ thương ghê. Em nhặt những chiếc lá vàng thả trên dòng suối. Hai đứa ngâm chân dưới dòng nước mát lạnh thân ái bên cạnh có một hốc đá nhỏ rêu phủ xanh, và bên cạnh những mái dừa giao nhau, tụi em gọi là căn nhà mơ ước. Suối mây trời. Tụi em ngồi như thế một lúc lâu, cả hai đều yên lặng nghe tiếng chim sẻ chuyền cành, tiếng ve gâu ròn rã, cảnh vật u tịch. Mây trắng nhìn tựa em quên trời, nắng đã lên cao rồi, vàng ngái. Hạ lôi tay em đứng dậy, hai đứa

rãi bước nghe nắng phủ đầy vai, đầy tóc. Em thấy vui chi lạ. Không ngờ hôm nay lại như thế này được. Tự dưng Hạ nắm tay em một cái thật đau :

— Quên khuấy đi mất. Học lớp mấy trường nào? Hạ, lục ba NTH.

Em tròn mắt lạ lùng :

— Thế hở, sao tụi mình chẳng biết nhau. Nai học lớp lục hai bên cạnh phòng Hạ đó. Nai thấy lạ hoặc cơ, chắc tại học mới một năm mà.

— Chả bù, Hạ nhìn Nai ngờ ngợ, hình như mình gặp ở đâu rồi. Có phải Nai hay đội mũ trắng có những đường xếp cấp, đi học bằng xe của ba phải không.

Em nháy mắt :

— Cô bé tài lắm, đích rồi.

— Đạo ấy cô Châu dạy quốc văn tụi mình đó, qua lớp Hạ nói là Diệp và Thảo bên lớp lục hai, hát hay lắm mà bây giờ nghe Khuynh Diệp, Hạ chả biết ai cơ, thích nhì. Bây giờ hát cho Hạ nghe đi.

Em thẹn đỏ mặt :

— Hạ hát dở lắm cơ như...

Hạ chớp lấy :

— Như chim vành khuyên chứ gì.

Em dấm vai cô bé thùm thụp :

— Có mà vì mền Hạ lắm và tụi mình đã là bạn nhau rồi. Nai hát nhé, cơ mà đừng cười.

— Ủ, ai cười hở mười cái răng.

Em hát, Hạ ngồi yên : Hôm nay em đi trời không có nắng, nhưng sao đôi má em như người say... Trong yên lặng Hạ reo vui và ôm chầm lấy em. Em ngả đầu vào vai cô bé. Hạ đứng lên cầm chiếc mũ khi nãy và trao cho em bó hoa :

— Cho Nai đó, vui nhé. Bây giờ trưa rồi khi nãy đi không xin phép má bây giờ tụi mình về sáng mai gặp nhau nhé. Thôi chiều mai đi, buổi chiều dễ thương hơn. Chiều mai Hạ dẫn Nai tới nhà Hạ nhé. Chắc má thấy Nai là thương liền à. Ai mà chả thương Nai nhì.

Em cười buồn :

— Ngày mai gặp nhau nhất định

THỦ TỤC KHAI BÁO KHI MẤT THẺ CĂN CƯỚC

(tiếp theo số 97)

Sau khi đã điều tra xong, xét qua thật căn cước của bạn đã bị thất lạc, Cảnh sát cuộc sẽ mời bạn đến để cho biết kết quả. Sau đó bạn phải làm 2 lá đơn (theo mẫu số 2 dưới đây đưa trình PHƯỜNG TRƯỞNG

(hay XÃ TRƯỞNG) xin thị thực rồi mang nộp cho Quận HÀNH CHÁNH, kèm theo 3 tấm ảnh 4X6 (ngó ngay) để lấy chứng chỉ CĂN CƯỚC TẠM.

MẪU SỐ 2

Saigon, ngày. . . . tháng. . . . năm. . . .

Kính gửi Ông Quận Trưởng Hành Chánh

Trích yếu : ĐƠN XIN CHỨNG CHỈ CĂN CƯỚC TẠM

Thưa ông,

Tôi ký tên dưới đây là sanh ngày tại con ông và bà nghề nghiệp hiện cư ngụ tại số đường

Trân trọng đệ đơn này kính trình Ông việc như sau : Nguyên trước đây tôi có được Tòa Hành Chánh Quận cấp cho tôi một Thẻ Căn Cước Bọc Nhựa mang số cấp ngày nhưng căn cước này đã bị thất lạc ngày tôi có làm tờ có nơi Cảnh Sát Cuộc Quận và Tòa Hành Chánh Quận (xin đính kèm theo đây).

Nay xin ông vui lòng xét cấp cho tôi một giấy Chứng Chỉ Căn Cước Tạm để dùng và đề sau này dễ dàng xin lại phó bản căn cước bọc nhựa.

Trong khi chờ đợi được Ông xét cấp. Kính xin Ông nhận nơi đây lòng thành kính và sự biết ơn của tôi.

KIỆN THỊ

PHƯỜNG TRƯỞNG PHƯỜNG (Đương sự ký tên)
(Ký tên và đóng dấu)

nhé cũng tại đời em bé này.

Hạ ngạc nhiên : Đời em bé à.

— Ủ Nai đặt đấy vì đời ngoan và hiền như em bé.

— Đúng đấy Hạ sẽ bỏ tên « đời xanh lá » trước kia.

Em lững thững đi dần xuống dưới đời. Tụi em cùng ngoái lại vẫy tay nhau, hẹn nhớ. Ủ em nhớ chứ làm sao quên được nhì? Giờ này đã trưa rồi, chào ời phải nói thế nào với ba mẹ bây giờ nhì? Nhưng làm sao thì làm sao chứ nhất định em phải với ba mẹ cho được, em khóc

nhé, nước mắt em nhiều lắm cơ. Ba mẹ chiều em, em biết mà. Yên tâm em mỉm cười xuống khỏi đời em bé.

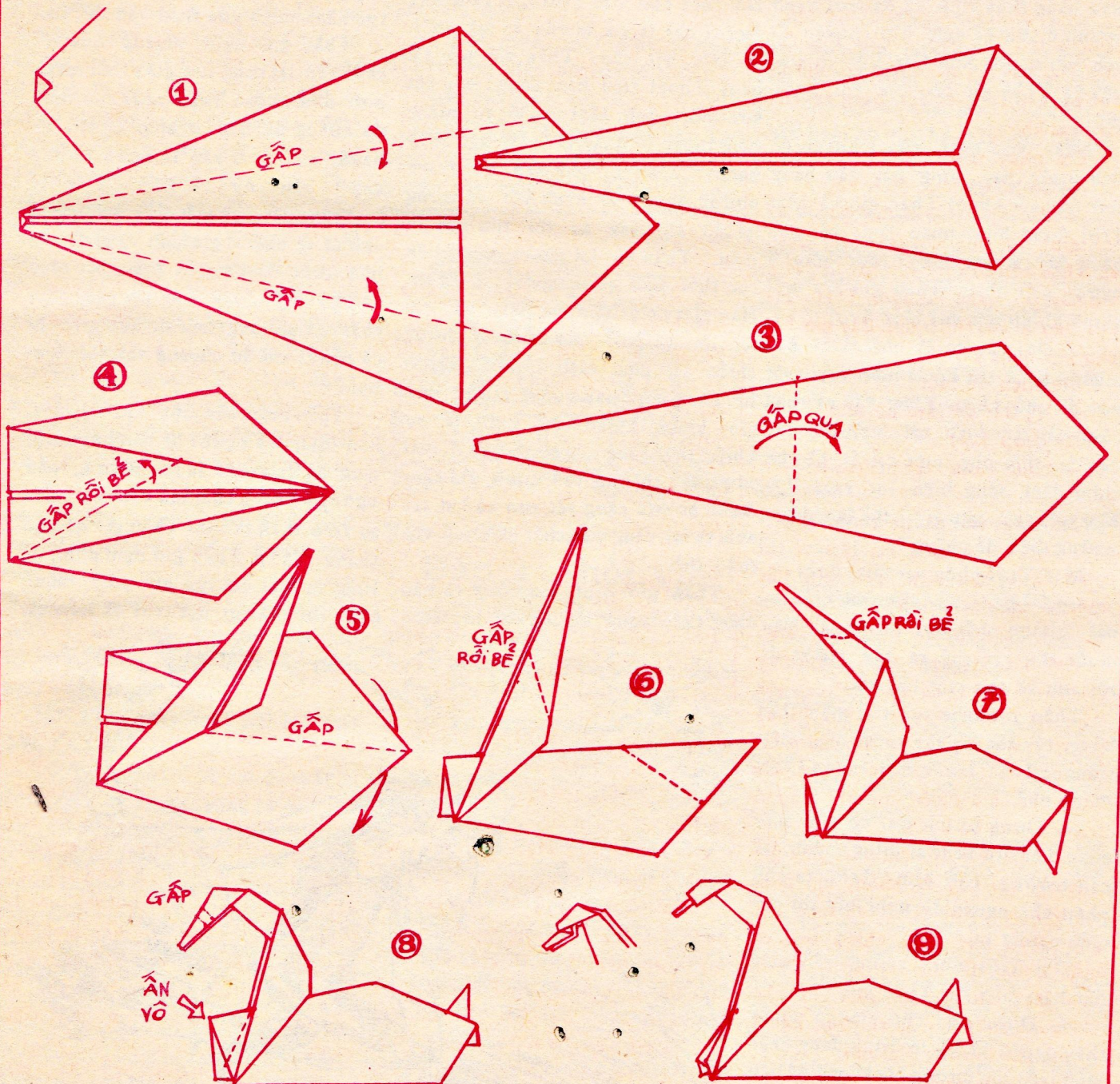
Hồi những yêu dấu vừa đến với em, một cách nhẹ nhàng dễ thương và êm đềm quá cỡ. Nay Thư Hạ yêu dấu, chẳng thể nào quên được gương mặt» phúng phính dẫu mỗi một lần gặp nhau. Dù sao điều bất ngờ đến em cảm ơn tất cả. Ngày hồng để thương như hoa sáo tím nhạt trên cành.

HỒ-THỊ-NGUYỆT-THANH
(b.n. Giảng-Mơ TK)

NGHỆ THUẬT GẤP GIẤY ORIGAMI

GẤP CON THIÊN NGA

Câu chuyện về mặt trời

Hễ nói đến mùa hạ là chúng ta tài năng xem ai có thể lột được cái liên tưởng ngay đến cây phượng vĩ áo ra khỏi người hân. Kề tháng là đỏ rực như máu, tới những kỳ thi người mạnh nhất vũ trụ. sách vở hàng đồng như nói, tiếng ve Thần gió thấy cuộc thi không khó kêu ròi rã vào buổi trưa buồn ngủ khấn và hy vọng qua mặt được Mặt không chịu được và nhất là cái nóng Trời nên thích tri cười rít lên: nung người nóng nóng ghê.

Hôm nay nhân ngày mùa hạ nhìn trước. Và đây là lần đầu tiên cũng là màu nắng thủy tinh và da trời xanh lẫn chót cho Mặt Trời biết rằng nhà lo anh muốn kể một câu chuyện cổ người chỉ là em út của ta mà thôi. tích của người Anh Cát Lợi về mặt Nói hết câu, Thần gió trở tài trời và Thần gió cho các em nghe liền. Thoạt tiên hân cong môi hết chơi.

Ngày xưa ngày xưa (chuyện cổ hân thoát ra quần chặt lấy người lữ tích nước nào cũng bắt đầu bằng hân. Ta áo bị gió kéo bung lên chữ này các em ạ) Thần gió và Mặt nhưng người lữ hành vội vã dừng Trời xung khắc nhau lắm, hễ gặp lại giữ chặt lấy áo rồi tìm nơi ẩn nhau là cãi lộn hoài. Một hôm 2 trốn. Thần gió lại phồng mồm tiếp người gặp nhau, Thần gió bâu môi tục thổi đuổi theo người lữ hành. khinh khinh nói với Mặt Trời: Hân giật chiếc áo về phía này rồi

— Đời này ta là nhất. Khi nào lại lòi về phía kia tưởng chừng muốn, ta có thể búng luôn mọi vật chiếc áo phải rách bươm. Người vút đi chỗ khác. Búng tất cả nhà lữ hành bị quay cuồng trước cơn cửa, cây cối, đất cát... Khoái lúc gió khủng khiếp đó, anh ta sợ nào ta thôi nhẹ một cái là tàu bè chiếc áo choàng của mình bay đi mất chim đắm, sóng biển rạt rào. Vậy nên quần chặt áo vào mình, gió càng Mặt trời, nhà người có thể làm được mạnh anh ta càng rét run và hai tay anh ta lại càng siết chặt chiếc áo vào

Mặt Trời nhún vai mỉm cười: thân thể.

— Dễ ợt! Chú em tưởng chú em Thần gió ồ ạt tấn công và hân oai phong nhất đời rồi sao? Nếu càng thất vọng khi người lữ hành muốn thử tài, chú ra tay trước đi rồi anh sẽ cho một bài học.

Thần gió nghe vậy tức giận tràn hông, tức tốc lấy tay tung đám mây trắng mịn mù trước mặt thành từng mảnh nhỏ.

— Đừng phách lối, có giỏi hãy cùng đấu sức xem ai đứng mãi, ai can trường. Hỡi Mặt Trời, ta cho phép nhà người đề nghị một thi thử giữa chúng ta.

Mặt Trời nhìn xuống trần gian hất hàm bảo với Thần gió.

— Được rồi! chú em có nhìn thấy người khách lữ hành đang mài miết trên con đường kia không? Hiện hân đang mặc một áo choàng màu xanh lá cây. Chúng ta hãy thi thử

nằm rạp người xuống đất. Biết khó thắng Thần gió ăn gian thời tạt về phía thần mưa để xin hỗ trợ. Mưa gió xưa nay vẫn ghen ghét với mặt trời vì hễ Mặt Trời xuất hiện là hoa, cỏ, chim chóc riu rít vui mừng, trái lại mưa gió vừa chia mặt ra là tụi nó buồn thiu lảng mặt trốn tránh. Thần mưa nhỏ nước miếng xuống khiến người lữ hành ướt từ đầu tới chân. Càng gió càng mưa người lữ hành càng giá lạnh nên kéo chiếc áo chặt hơn vào quanh mình vừa tiếp tục hành trình vừa than vãn thở dài.

Thần gió nghe thoáng qua lời chửi rủa lại càng tức giận thêm mạnh hơn nữa và bảo Thần mưa cho mưa đá xuống đi. Tội nghiệp người lữ hành, anh ta té xấp té ngựa nhưng anh ta vẫn còn đủ trí khôn để lý luận rằng nếu bay mất chiếc áo choàng anh ta sẽ chết vì giá lạnh và vì những hòn nước đá từ trên trời cao tưng xuống. Nghĩ vậy anh lấy giấy thắt chặt ngang bụng. Lúc đó anh ước chi có mười cái áo choàng thì tốt biết bao.

Thần gió thổi một lúc thì mệt, hân định đẩy người lữ hành vào một tảng đá cho chết luôn. Nhưng nếu người lữ hành chết mà vẫn còn chiếc áo trên thân thì Thần gió đâu có thắng. Và lại Thần gió nghĩ mình đã tung ra mọi oai lực mà chưa thành công thì chắc gì mặt trời đã hơn ta.

Vì vậy hắn chấp nhận thất bại và tức tối gọi Mặt Trời có giỏi thì lột chiếc áo choàng đó đi.

Mặt trời cười ròn rã, hai mép tới mang tai. Bắt đầu mặt trời chiếu sáng lên, mây và sương mù là tả bay đi. Lúc đó gió đã im lặng và mưa đã ngưng hẳn. Mặt trời tiếp tục chiếu sáng, những tia nắng bắt đầu làm chiếc áo choàng trở nên khô ráo dần. Người hành tẩu tỉnh cắt bước, anh ta tháo sợi giây thắt chặt nơi bụng lúc nãy quăng đi. Nhưng độ nóng ngày một gia tăng. Chiếc áo choàng khô hoảnh, trên trán người lữ hành đã lấm tấm mồ hôi. Anh ta cởi áo choàng ra và vắt lên vai. Mặt trời vẫn tiếp tục tỏa ánh nắng chan hòa lên trên người lữ hành. Con đường sáng lên và dài hun hút. Chẳng mấy lúc anh ta thấy hoa mắt choáng váng, hơi thở nóng nực như lò than. Hai mi mắt nặng trĩu như bị ai kéo xuống và chân tay rời rã như chuyền động theo chiều gió thổi. Một lúc sau người lữ hành dùng khăn tay lau mặt và phe phẩy quạt. Anh ta không chịu nổi nữa và bỗng nhiên, trước sự ngạc nhiên của thần gió và trước sự vui mừng kiêu hãnh của mặt trời người lữ hành lẳng lặng ném chiếc áo choàng xuống ven đường. Anh ta ném đi một cách không luyến tiếc. Mặt trời dịu lại và người lữ hành hân hoan ra mặt tiếp tục tiến bước, anh không tha thiết quay lại nhặt áo nữa.

Mặt Trời quay sang nói lớn với thần gió:

— Thần gió! Chú em đã thấy ta chưa. Với ta việc gì cũng từ từ, nhẹ nhàng. Nhưng cuối cùng ta sẽ thắng. Ở đời hành động trong giận dữ thì sao thấy rõ được nhược điểm của kẻ thù. Chú em hay thắt găng, hãy dăm đá chỉ tỏ cho người ta kinh sợ trốn tránh mà thôi.

Đoạn kết của câu chuyện này được nhiều tác giả viết khác nhau tùy theo lớp tuổi nghe truyện. Ở đây, Thần gió sau khi nghe thấy Mặt Trời nói vậy thì hối hận mà rằng:

— Từ trước tới giờ tôi vẫn đồ kị với anh nhưng tôi không hiểu anh. Vì không hiểu anh nên tôi đã chấp nhận một sự tranh tài bất lợi cho tôi. Tôi đã không tìm hiểu sự chịu đựng của người lữ hành. Có lẽ thái độ khôn ngoan nhất là hiểu mình hiểu người. Mỗi người có một sở trường sở đoản riêng. Tôi biết tôi sẽ thắng anh ở 1 tranh tài khác. Bây giờ tôi chỉ xin anh một điều. Mặt Trời nghe Thần gió nói vậy bỗng bùi ngùi cảm động.

— Anh muốn một điều gì đây, tôi sẵn lòng giúp đỡ nếu có thể.

Thần gió cười vui vẻ

— Dễ lắm! Hàng năm cứ từ tháng tư đến tháng 5 anh lại nhắc lại chuyện này một lần. Nghĩa là anh

làm mọi người phải chịu một sự nóng bức khó chịu.

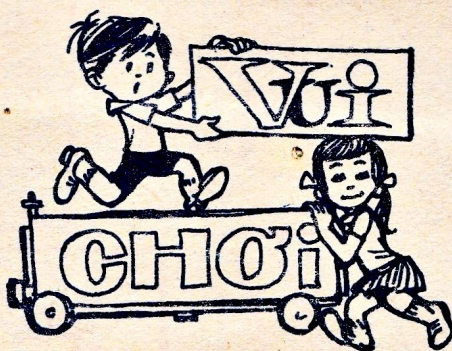
— Đề làm gì?

— Đề nhắc các em thiếu nhi kỳ thi sẽ phải qua, tự kiểm điểm môn học nào khá, môn nào kém cần phải lo luyện thêm và nhất là rút không nản và đầu không kiêu...

Mặt Trời vỗ tay tán thưởng, nhưng rồi lại thêm ý kiến.

— Nếu chỉ có nóng không thì sợ các em Thiếu nhi buồn ngủ. Vậy tôi phải nhờ tới thành Phụng vì đứng thấp được lên, mấy nhò ve sâu kéo vì cầm và ban đêm các chú đom đóm bấm đèn pin để nhắc nhở nhiều lần... nhắc hoài từ thế hệ này qua thế hệ khác.

BÙI KHIÊM

VUI CHƠI

Đáp gà hỏi vịt

— Số người : không giới hạn (đừng đông quá).

— Địa điểm : Trong phòng, ngoài trời.

— Vật dụng : hai cái nón (hoặc hộp) — Mỗi người một mảnh giấy trắng và một cây bút.

Cách chơi :

Chia làm hai nhóm bằng nhau, ngồi thành hai nửa vòng tròn, hay hai hàng đối diện nhau.

Nhóm A mỗi người viết 1 câu hỏi (câu hỏi gì cũng được) và che kín đi.

Nhóm B mỗi người viết một câu trả lời (trả lời sao cũng được) và cũng giữ kín.

Các câu hỏi và trả lời được tập trung vào hai cái mũ riêng biệt.

Quản trò sẽ mời lần lượt một

người nhóm A lên bốc một câu hỏi, đọc to lên, một người nhóm B bốc một câu trả lời và cũng đọc to.

Độc tñh :

— Vui vẻ, thích thú : Vì có nhiều câu hỏi, đáp trùng hợp dị kỳ.

— Luyện óc khôi hài tưởng tượng.

Ghi chú :

Phải chơi trong tinh thần đứng đắn, vui vẻ.

Thỏ què chân

— Số người : Không giới hạn.

— Địa điểm : Ngoài trời.

Cách chơi :

Chia thành nhiều nhóm bằng nhau. Mỗi nhóm xếp hàng dọc, tay trái người đứng sau bám chặt vào vai người trước.

Các nhóm đứng song song ở lần mức khởi hành, cách mức đến khoảng 10 m.

Khi nghe còi lệnh, các nhóm giữ nguyên, tư thế trước và cố chạy về đích. Nhóm nào vấp ngã hoặc rời tay nhau, có quyền dừng lại xếp đặt lại hàng ngũ rồi mới tiếp tục.

Nhóm nào về đích trước là thắng.

Độc tñh :

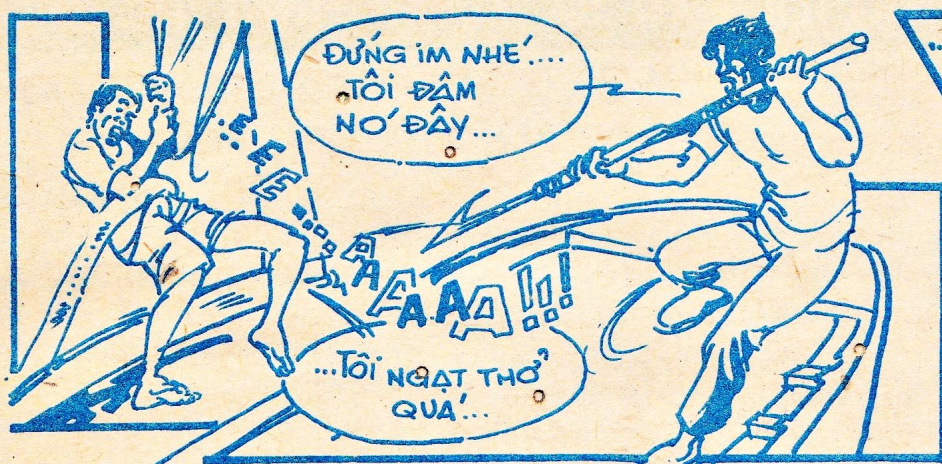
— Luyện khéo léo, nhanh nhẹn.

CÙNG ĐI VỚI TỬ' THẦN

Tranh và lời của NGUYỄN TÀI

...NHỮNG LẠ THAY...THUYỀN CHỈ BỊ RUNG NHÉ NHƯ CHẠM PHẢI HÃNG CỌC BẰNG NHỰA DẴO....

CONTIẾP.

NGƯỜI ĐÀN BÀ MẠNH NHẤT THẾ GIỚI

MỘT NGÀY KIA. BÀ TA ĐÃ LÀM TREO XƯƠNG SỐNG
CỦA MỘT TAY ĐỘ VẬT NHÀ NGHỀ.

THU-AN

NHỮNG CÁI PHI THƯỜNG

Tôi cao 1 thước 68 và vòng bụng 53 phân. Khi phải làm người kiêu mẫu, người ta cho tôi mặc một cái áo kiêu năm 1830, vòng bụng có 45 phân, trông tôi rất mình mai, vì tôi chỉ nặng 62 ký lô. Tôi đã từng làm người kiêu mẫu cho các tiệm may, và tôi mặc được những cái áo của Nola Rose (Nô-la Rô-dờ) hay Barbara Goalen (Bạc-ba-ra Goa-lơn), hai cô kiêu mẫu người Anh nổi tiếng nhất. Tóc tôi vàng, và theo ý tất cả mọi người, tôi trông có nhiều phụ nữ tính hơn phần đông các người đàn bà khác.

Vậy mà bạn thử nghĩ coi, tôi có thể bẻ được những cái đinh dài 15 phân bằng tay không và xé đôi cuốn sổ niên giám ghi số điện thoại dày cả ngàn trang. Tôi có thể mang nổi quả tạ nặng bằng 5 người đàn ông, và có thể giờ lên khỏi đầu một thanh sắt đeo 160 ký.

Khi tôi uốn cong cái đinh dài 15 phân, nó nóng lên đến nỗi có thể làm cháy thủng một lỗ màu nâu trong một cái khăn tay. Ở phòng thể dục Mickey Wood (Míc-kê Út), tôi làm hỏng một quả cầu dùng để tập đánh quyền, và một bữa, tôi làm treo xương sống của một tay độ vật nhà nghề, trong lúc biểu diễn đấu Nhu đạo với ông ta.

Mới đây, một bác sĩ đã nói với tôi rằng đó là một cách để tôi thắng hoa cái tính xấu của tôi lên. Quả tình

tôi buồn bực đến nỗi gần như phát điên lên được.

THUỞ ẬU THỜI

Hồi còn nhỏ tôi khó tính và dữ tợn, không bao giờ tôi khóc hay là nhường nhịn ai. Chú thím tôi nuôi tôi, và mọi người rất thương yêu chiều chuộng, nhưng không bao giờ tôi cảm thấy thoải mái. Một bữa, vào dịp lễ Giáng Sinh, tôi được mười tuổi, thím tôi mang lên một cái bánh, có đốt rượu trên ấy. Tôi nghĩ là thím tôi đốt cho nó cháy hết để tôi không có bánh ăn, thế là bất giác tôi bẻ cong cái nĩa lại, như cái kẹp tóc hồi nào mà không hay. Thím tôi trông thấy thất kinh...

Lần khác, chú tôi muốn mang một cái thùng rượu nặng 60 ký lên từ hầm rượu. Thấy tôi đứng ngó, chú mới hỏi đùa:

— Cháu có muốn mang nó lên cho chú không? Thế là tôi xông vào nắm lấy tay cầm và trèo lên các bậc thang. Tôi chẳng cảm thấy nặng gì cả, và đã lên tự nhiên như thường.

Khi chú tôi kể chuyện này cho mọi người nghe không ai có thể tin được. Bọn con nít thách tôi trèo lên cây để nhảy qua hàng rào. Tôi làm theo và bị ngã, một thanh sắt đâm

xuyên qua đùi... Tôi gỡ ra và lấy khăn tay bít vết thương lại. Một đứa hỏi tôi:

— Có đau không?

Tôi nghiêng rặng trả lời:

— Không! Không có gì làm tôi đau được.

• Thế là tôi hết đau luôn.

Năm 13 tuổi, tôi nghe bà thím nói với các bà khác:

— Tôi đã cố hết sức. Cho nó ăn, mặc dày đủ, mua đồ chơi cho nó, nhưng nó nhất định không chịu chấp nhận tình thương của chúng tôi. Kỳ

lạ thật!

Tôi không nghe thêm nữa. Quay gót lại, tôi đi ra khỏi nhà liền, không áo khoác, không dù, mặc đầu trời đang mưa. Đêm đó, tôi ngủ ở trước cửa một căn nhà đường Oxford (Ốc-phô).

Sáng hôm sau, đi ngang trước cửa một quán giải khát, tôi thấy có treo bảng để kiểm một cô chạy bàn nuôi ăn, cho lấy tiền thưởng, tôi liền xin vô làm. Chủ tiệm là một ông béo mập. Khách hàng là đủ mọi loại người, có cả những người hát xiếc, những người biểu diễn sức khỏe, mang nặng, đu giây ngoài đường phố. Tôi thấy rất dễ chịu trong bộ áo hầu bàn. Vậy là tôi không còn là một đứa nhỏ khó tính nữa, mà đã sống chung với mọi người khác.

VÀO GÁNH XIẾC

Có một anh chàng người Ê-cốt, tên là Jack Allen (Giách A-len) chuyên biểu diễn sức khỏe trong các chợ phiên, hay đến uống nước ở đây. Một hôm anh ta biểu diễn trước mặt mọi người bằng cách lấy cái cây sắt để cời than lò sưởi ra, và bẻ gấp lại. Tôi vừa bưng cà phê đến nơi trông thấy vậy bèn nổi giận, giật lấy que sắt và bẻ thẳng lại như cũ. Jack Allen sững sờ nhìn, rồi hỏi tôi:

— Bé con, mày có biết mày vừa làm gì không?

Anh ta cầm lấy tay tôi, ngắm nghĩa rồi hỏi:

— Mày đã đi hát xiếc lần nào chưa?

Tôi nói dối:

— Tôi đã đu giây.

Thế là anh ta mang tôi vào gánh xiếc Grey's Circus (Gờ-rây Sôóc-côóc), đoàn xiếc nhỏ chuyên hát dạo. Ở đó, tôi rất sung sướng. Cùng với bốn cô khác, chúng tôi biểu diễn mấy màn thăng bằng không khó lắm. Mỗi

tuần tôi lãnh 250 quan, có chỗ ở và ngủ.

Nhưng một hôm, ông chủ gánh xiếc đi tới, giận dữ:

— Sao mày dám nói là mày tên là José Torena (Giô-dê-To-rê-na)! Tên thực mày là Joan Rhodes (Gioan-Rốt). Và mày mới có 14 tuổi. Cảnh sát đang đi tìm mày. Đi đến sở Cảnh sát với ta.

Tôi gật đầu, nhưng lấy sức rồi chạy biến qua các cánh đồng. Trong túi tôi còn 60 quan.

LANG THANG

Không quen biết ai ở Liverpool (Li-vec-pul), tôi đi đến Luân Đôn. Tối đầu tiên, tôi ngủ trong một cánh đồng. Sáng ra, tôi dậy, ướt hết, thấy có một người bù nhìn đứng đó, tôi bèn trộm lấy cái áo mưa, rồi đi nữa.

Một anh tài xế vận tải còn trẻ, chịu cho tôi đi quá giang xe. Đi được 15 cây số, tới chỗ vắng, anh ta ngừng xe lại. Hắn nói với tôi:

— Tới đây, cô em, trả tiền vé cho tôi.

Mới đầu tôi không hiểu, và khi tôi hiểu ra, tôi đập đầu hấn vào thành xe bằng gỗ, y như là đập một quả dừa. Hắn không còn đủ sức giữ tôi vì có lẽ hắn đã ngất xỉu.

Tôi đi bộ quãng đường 230 cây số còn lại, trong ba ngày trời. Trông tôi chắc là phải kỳ cục lắm, đầu tóc bù xù, bụng đói meo, mặc một cái áo mưa cũ quá bự...

Đêm đó tôi ngủ dưới những cái vòm gatti (gát-ti) ở đường Villiers (Vi-li-ê). Hôm sau, tôi uống nước ở vòi công cộng, rửa mặt và đi quanh gần pho tượng trong công viên. Tại một khoảng đất trống. Tôi thấy một người đàn ông tóc xám đang bẻ cong những cây đinh bằng ngón tay, và bẻ những thanh sắt bằng cách kê chúng vào cánh tay trước.

Chắc tôi phải nhìn ông ta kỹ lắm, vì ông ta đề ý đến tôi giữa đám đông, và chia cho tôi một cây đinh. Ông ta nói với giọng riều cọt:

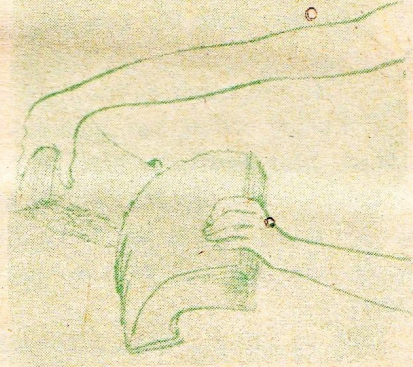
— Em muốn thử không?

Tôi cầm lấy cây đinh và bẻ gấp ngay làm hai. Các khán giả trông

thấy giật mình, cười rộ lên. Tôi đỏ mặt ngượng ngùng, vì đã phá hỏng công chuyện làm ăn của ông ta. Nhưng tôi đã kiếm ra cách kiếm tiền. Tôi vào một tiệm bán đồ sắt. Tôi nói dối:

— Ba tôi muốn mua mấy cái đinh, dài như thế này (tôi làm hiệu), nhưng ông không biết phải dài bao nhiêu mới vừa. Tôi có thể lấy một hay hai cái làm mẫu được không?

Ông chủ tiệm nhìn tôi với vẻ kỳ cục và đưa tôi nửa tá. Tôi trở lại chỗ lúc nãy, và khi đi ngang qua một trạm điện thoại công cộng, tôi trộm lấy một cuốn sổ ghi số điện thoại. Tôi không biết là những cuốn sổ dành cho công chúng có gắn thêm những vành bằng sắt.

Tôi kêu lớn để kêu gọi sự chú ý của mọi người:

— Tôi sẽ xé đôi cuốn sổ này, và bẻ cong những cái đinh. Tôi là cô gái mạnh nhất thế giới!

Mọi người từ từ tiến đến xem. Tôi bẻ một hai cái đinh, và họ thấy tôi vài xu.

Một ông mập, đầy mùi rượu nói lớn:

— Còn cuốn sổ điện thoại, xé thử xem nào. Chắc bịa chuyện chứ gì!

Tôi cầm cuốn sổ và giăng ngay ra, nhưng nó cứ ì ra. Lão mập lại la lớn:

— Bịa chuyện, lão lêu, bịp bợm, Cảnh sát đâu?

Tôi cảm thấy đám đông sắp trở nên lộn xộn. Bỗng có người nói:

— Cô ta đã xé rồi!

Tôi cúi nhìn tay: Những cái vành sắt làm tay tôi hằn lên mấy vết,

và quả nhiên cuốn sổ điện thoại đã bị xé ngang làm đôi.

Sau chuyển đó tôi thu được 160 quan. Tôi cứ thế tiếp tục.

HỢP TÁC LÀM ĂN

Một hôm, vẫn trước pho tượng trong công viên, tôi gặp lại người đàn ông đã bẻ đinh hôm trước. Ông ta cũng thấy tôi, và mỉm cười hỏi:

— Em có muốn cầm mũ đi thâu tiền thưởng cho tôi không?

Tôi nhận lời. Tôi thâu được 600 quan, ông ta cho tôi vài quan và mời tôi đi ăn. Tôi nói với ông ta là tôi đã bỏ nhà trốn đi. Ông ta hỏi:

— Nay cô bé, cái chuyện mà cô bé làm được bữa nọ ấy mà, đó là tình cờ phải không?

Tôi bèn biện diễn lại cho ông ấy xem. Ông ấy lấy làm lạ. Ông ta bảo:

— Nếu em cứ làm vậy hoài, Cảnh sát sẽ chú ý và em sẽ bị bắt về.

Rồi ông dẫn đi:

— Em chịu cộng tác với tôi không? Ta sẽ thay phiên nhau biểu diễn.

Chúng tôi tới Hampstead (Ham-s-tít). Hôm đó là ngày lễ, và suốt cả ngày, chúng tôi trình diễn 24 lần. Trong những lần đó tôi xé hết 24 cuốn sổ ghi số điện thoại và bẻ cong 200 cây đinh. Jock Mac Kenzie (Giốc Mắc Ken-di), ông chủ tôi cũng làm như vậy.

Hôm đó chúng tôi thu được 24.000 quan bằng bạc lẻ! Hai cánh tay và những ngón tay của tôi bị sưng phồng lên đến nỗi tôi phải nghỉ trình diễn hai tuần và tiêu hết món tiền kiếm được.

Sau đó tôi làm việc với Ginger Johnny. (gin-giơ-Giôn Ni) ông này cột tôi lại bằng một sợi dây xích rồi bỏ vào bao bố, sau đó tôi phải tự làm đứt xích rồi chui ra. Khi trước, ông già Jock (giốc) có mua cho tôi một thời son đầu tiên trong đời. Tôi bắt đầu trang điểm, và thấy tự tin hơn chút ít. Một tối nọ, trong một tiệm cà phê, tôi được biết là những người mẫu kiếm được 650 quan một ngày ở Trường Nghệ Thuật Trung Ương mà chỉ cần ngồi làm kiểu cho

họ vẽ hoặc nắn tượng, tôi cảm thấy muốn được nghỉ ngơi, nên sáng hôm sau tôi tới đó hỏi việc.

Một cuộc sống mới hiện ra trước mắt tôi : Chà có ai nhận ra tôi là con bé khi trước biểu diễn sức khỏe giữa đường phố. Thế nhưng, một ngày nọ, có một nhà điêu khắc trẻ tuổi, mập ú và để râu quai nón, nhìn tôi với vẻ kỳ cục. Ông ta hỏi :

— Có phải cô làm việc hồi trước ở gần pho tượng của Irving trong công viên đó không ?

Tôi đỏ mặt và chối. Ông ta vẫn nhìn tôi với vẻ nghi ngờ. Mấy ngày sau, trong một bữa tiệc trà, tôi gặp lại ông ta. Ông ta đã hơi say rượu, và ông ta tính ôm tôi. Tôi tránh ra và đề giữ phép lịch sự, tôi cầm một cái khay đựng những cái ly bàn, mang vào phòng tắm rửa. Cái bồn tắm đã được rửa sạch và vận đầy nước, cốt để rửa ly. Ông ta lại theo

tôi vào đó, đóng cửa lại đằng sau lưng, rồi tính ôm tôi nữa. Khi ông ta tiến đến gần, tôi nắm lấy ông ta giờ lên khỏi đầu và liệng vào bồn tắm. Ông ta rơi vào đó làm ly tách bồn ở trong kêu loảng xoảng, và khi ông ta trèo được ra ngoài thì mình đã đầy máu.

Tôi chạy ra phía cửa và định mở nhưng ông dè cửa đã bị khóa lại. Tôi giật một cái là ổ khóa tung ra ngay.

Nhà điêu khắc kêu lên :

— À ra chính cô đấy chứ ai !

Ông ta kể cho mọi người biết tôi là ai, và mọi người vừa băng bó, vừa chế nhạo ông ta.

CÁI GÌ KHÓ NHẤT

Mọi người thường hỏi tôi chuyện

gì tôi thấy là khó nhất, từ lúc tôi nhận thấy mình có sức khỏe như vậy. Tôi nghĩ rằng đó là vụ cái xe hơi của Jill Day (Din Đê).

Hôm đó chúng tôi đi trình diễn ở một căn cứ không lực Hoa Kỳ về. Trời xấu lắm. Cái xe hơi Morris (Mo-Rít) nhỏ của tôi trượt lên trượt xuống trên đường, vì tuyết phủ quá trơn, bỗng tôi thấy có ai vẫy gọi. Đó chính là John Pertwee (Giôn Póc Tuy) một trong những kịch sĩ cũng có mặt trong buổi trình diễn, và trên đường trở về, anh ta đang tìm người giúp đẩy hộ cái xe lên, vì nó bị rơi xuống một cái hố sâu.

John và tôi cố gỡ mấy cái rào kềm gai ra khỏi xe, và chúng tôi kéo hết sức, mà vẫn chẳng thấy nó lay chuyển gì cả. Bỗng nhiên, tôi chợt nổi giận như mấy lần xưa kia. Tôi la lên :

— Các anh tránh ra đi.

Tôi giăng những sợi kềm gai ra khỏi xe như người ta giật những sợi chỉ và, nhân dịp sẵn đà tôi đẩy một cái mạnh. Cái xe vọt ra khỏi hố nhanh đến nỗi tôi té sấp xuống đường...

John và Jill phóng xe chạy mất. Tôi thấy họ tệ quá, nhưng cách đó mười cây số, họ đứng chờ tôi trong một quán trọ, và thú thật với tôi rằng tôi đã làm họ quá sợ.

Tôi hơi mỉm cười :

— Có lẽ các ông có lý...

Ở Vienne (Viên, Thủ đô Áo Quốc) tôi nhận được lời thách đố của hai nhà vô địch thế giới về cử tạ Fitz Flenner (Phít phờ len nơ) và Willie Pankl (Uy-li Păng) Họ cũng tưởng là tôi đã bịp bợm trong những lần biểu diễn.

Trước mặt họ, tôi hề gặp những cái dính mà họ không hề được. Tôi còn nhắc cả hai người lên khỏi mặt đất cùng một lúc. Buổi tối hôm đó thật đáng ghi nhớ. Tôi trở thành nổi tiếng.

Ở La Mã, tôi được vua Farouk (Pha Rúc) mời ăn, và ông bảo tôi bế dính cho ông xem. Ông ta chỉ bế được hơi cong một tí, nhưng tôi bế gẩy cây dính ngay trước mắt ông, và

tôi chỉ cho ông là dính phát nóng đến cháy cái khăn tay. Ông xin tôi một cái hình có chữ ký tặng, và sau đó còn có mời tôi nhiều lần nữa.

ĐÓNG PHIM

Trở về nước Anh, tôi được biết Sol Lesser (Son-Lét Sơ) từ Hoa lệ ước (Hollywood) muốn tìm đến tôi để nói chuyện. Ông ta bảo tôi :

— Tôi có ý kiến hay lắm, cô chịu đóng phim nữ Tạc-dăng đi, cô ký hợp đồng với chúng tôi bảy năm !

Tôi nói đề tôi còn suy nghĩ.

Tất cả các bạn tôi đều khuyến khích tôi nhận lời. Tôi lên cái xe Morris nhỏ xíu và nghĩ đến một ngày kia mình sẽ đi xe Cadillac (Ca-di-Lắc) tôi cũng thấy thích thích.

Sau đó tôi lái xe vòng quanh Luân Đôn. Tôi thấy lại đường Vill ierr, pho tượng của Irving, nơi mà tôi đã gặp ông Jock người bẻ dính. Cái công ở đường Oxford (Ốc-pho) nơi tôi đã ngủ... Và tất cả những nơi chốn kỷ niệm khác.

Tôi gọi điện thoại đến cho Lesser, chỉ nhận ký hợp đồng một năm thôi. Nhưng ông ta không chịu, mà bắt buộc hoặc bảy năm hoặc không ký gì hết. Tôi đã chọn lựa sự không ký gì hết để được tự do hoàn toàn.

Tôi chỉ là một đứa con của thành phố Luân Đôn. Ở đây, tôi cảm thấy là nhà tôi và không muốn đi đâu cả. Tôi không muốn hy sinh tất cả những kỷ niệm của tôi, để đòi lấy sự nổi tiếng ở Hoa Lệ Ước.

THU-AN

(dịch theo Joan Rhodes)

LỊCH SỰ

Một người cha dẫn con đi du lịch trở về, lúc tới nhà, không có tiền lẻ trả tiền xe, ông ngạc nhiên thấy con ông chẳng chắc móc tiền ra trả. Hỏi tiền ở đâu thì đưa con trả lời :

— Ba vô ý lắm ! Cứ mỗi lần ăn tiệm, ba lại để quên một ít tiền trên bàn, vì thế con phải 'lượn'.

★

THẮC MẮC CỦA EM

(tiếp theo trang 2)

Ngày xưa có một ông vua xa giá đi thăm dân cho biết sự tình. Tới một vùng đồng bằng, vua truyền lệnh ngừng xe lại để ngắm cảnh non sông gấm vóc, cỏ cây trù phú. Chợt thấy vườn tược quanh đó có nhiều cỏ dại, mọc lan ra tới cả hoa màu của dân chúng nom xốn con mắt quá liền truyền lệnh phát đi. Máy quan cận thần liền sốt sắng sai lính đi dọn hết cả cây cỏ ở chung quanh, dọn luôn cả hoa màu của dân chúng. Lúc vua nhận ra thì khung cảnh đã tan hoang, hoa màu đã bứng cả rễ, chỉ còn biết dậm chân mà than trời, nhưng than ối đã quá trễ. Bàn dân thiên hạ nghe được câu chuyện không ai nín được cười mà phê một câu: «Rõ ra Bảo Hoàng hơn vua». Ý nghĩa 4 tiếng ấy là như thế.

Về sau, những tiếng ấy lan truyền ra nhân gian, và biến thể đi trở thành 4 tiếng ám chỉ những kẻ bề dưới chỉ biết cầm đầu thi hành ý người trên mà không phân biệt đâu là phải đâu là trái, đâu là tốt đâu là xấu. Điển hình là câu chuyện sau đây:

Một ông chủ muốn sửa sang nhà cửa cho đẹp mắt liền bảo anh đầy tớ rằng «Những cánh cửa gỗ lâu ngày dơ quá, đem sơn lại đi» — Anh đầy tớ liền đi lấy sơn sơn tuốt cả đồ vật bằng gỗ trong nhà, kể cả sập gụ, tủ chè, và những đồ cồng bằng gỗ quý. Cái tính sốt sắng ngu muội ấy người ta cũng gọi là tính «Bảo Hoàng hơn vua» vậy.

NGHỆ THUẬT ÉP CÁ LIA THIA

Nuôi và ép cá lia thia là một thú chơi, một nghề đã có từ lâu, và biết bao nhiêu người đã bỏ công ra để ép cá nhưng ít khi thành công hoặc thâu lượm được một kết quả khả quan, hay vì những người biết cách ép cá đâu cái nghề riêng của mình đi. Thành thử cách ép cá ít được phổ biến sâu rộng cho mọi người được biết. Thật ra nghề ép cá lia thia có thể nói là rất dễ, mọi người đều có thể làm được chỉ cần đôi ba cặp cá và lu khạp là đủ. Nếu mọi người chúng ta khai thác đúng mức nghề ép cá lia thia thì sẽ có một nguồn lợi rất là đáng kể. Một người ép cá và bán mỗi tháng thu vào đôi ba chục ngàn. Ngoài ra chỉ tốn một thời gian chăm sóc cho cá lúc còn nhỏ là đủ, không phải tốn thêm tiền gì cả.

Cá lia thia hay cá xiêm có nhiều loại khác nhau như: cá xiêm tím, cá xiêm xanh... Nhưng cách ép và nuôi vẫn không khác nhau.

1) Cách chọn giống cá tốt để ép và đó:

Ngoài những người ép cá để bán còn có những người ép để lựa cá tốt mà đem đi đá nhau một ổ cá đôi khi chỉ có vài con tốt. loại này đá nhau đến chết mới thôi. Cá để đá thường có những đặc điểm riêng như mình ngắn miệng rộng hay chuyên đá vào đầu đối thủ, những con cá này khi đem ép thì con của nó đá nhau chẳng khác cha chúng phần nào.

2) Phải ép cá vào mùa nào? tháng nào?

Khi mùa mưa bắt đầu tức vào khoảng tháng năm tháng sáu, lúc đó ta mới đem cá đã lựa ra để ép. Thả chúng vào hủ, khạp, có trét đất xét càng tốt, đổ nước cao một tấc không nên đổ nước máy vì có chất Chlore sẽ làm trứng cá vữa đi và nước giếng vì có nhiều phèn... bỏ vào hủ vài cánh bèo hay rong để cho cá làm chỗ ăn để đẻ.

3) Cá đẻ trứng và phải huôi con thế nào?

Cá trống và cá mái thả vào khoảng một ngày thì đẻ, lúc đó cá trống tự nhả bọt lên mặt nước để giữ cho trứng khỏi chìm, một con cá mái cho ăn đầy đủ đẻ từ 500 đến 1.000 trứng (bọt của cá trống chính là tinh trùng) trứng đẻ ra được cá trống hút và thả vào bọt đúng hai ngày thì nở, trong thời kỳ này cá trống luôn luôn túc trực bên đàn con để chăm sóc và giữ gìn, nó giết tất cả những con vật nào đến gần đàn con của nó. Cá nuôi độ một tuần thì bắt đầu cho ăn trứng nước mỗi ngày chỉ cho ăn một hai lần và để cá trống luôn ở trong ổ cho đến khi cá con lớn. Cá con đẻ ngoài ánh nắng mặt trời cũng bị làm hại không ít. Khi cá bắt đầu lớn dần ta cho chúng ăn lãng quăng thay trứng nước thường cá nuôi khoảng ba, bốn tháng thì bán được hay đem đi đá nhau.

VŨ MẠC ANH
(GBTN Mỹ Tho)

— Câu khen quá đáng của người bạn còn hại hơn câu chê quá đáng của kẻ thù.

LÔI MÃ BẢO

— bạn hãy sẵn lòng quên đi những gì bạn đã làm cho người khác, để chỉ nhớ đến những gì nhờ người khác làm cho bạn.

THOMAS A. DOOLEY

— Tình bằng hữu chân thật còn đời đời.

CICERON

DANH NHÂN VIỆT NAM

TRƯƠNG HÁN SIÊU

ĐẶNG HOÀNG
(Sao lục)

Trương Hán Siêu, tự là Thăng Phủ, Hiệu Đôn Tâu, người xã Phúc Thành (tức xã Phúc Am ngày nay), huyện Yên Minh (sau đổi là Yên Khánh), tỉnh Ninh Bình (Bắc phần).

Nhờ quen biết và năng đi lại giao thiệp với Hưng đạo Vương Trần quốc Tuấn nên Trương Hán Siêu được tiến cử lên vua Trần Anh Tông (1293-1318) với chức Hàn lâm học sĩ cùng thời với tướng quân Phạm Ngũ Lão.

Vốn tài giỏi, khôn ngoan, khéo léo, Trương Hán Siêu hết lòng phục vụ cho quốc gia, dân tộc qua nhiều đời vua với các chức: Hàn lâm học sĩ (Trần Anh Tông), Hành Khiển (Trần Minh Tông 1314-1329), Môn hạ hữu tự lang trung (Trần Hiến Tông 1329-1341), Đời vua Trần Dụ Tông (1341-1369), Trương Hán Siêu cùng với Nguyễn Trung Ngạn soạn chung cuốn « Quốc triều đại điển (1) và phiên dịch » Huấn thư. Năm 1342, Ông thăng Tả tư lang trung kiêm Lạng Sơn kinh lược sứ. Ba năm sau (1345) Trương Hán Siêu được cất lên chức Tả gián nghị đại phu, và tới năm 1351 trở thành Tham tư chính sứ.

Chúng ta đã biết, năm 1306 vua Trần Anh Tông gả con gái là Huyền

(1) Có sách chép là « Hoàng triều đại điển »

Trần Công chúa cho Chế Mân. Vua Chiêm thành và nhận hai Châu Ô, Châu Rí do Chế Mân dâng làm lễ cưới. (Hai châu này được đổi thành Thuận Châu và Hóa Châu),

Dù Chế Mân dâng tặng đất người Chiêm luôn luôn tìm cách gây hấn với nước ta để đòi lại và tآ thủ việc vua Anh Tông thân chinh cùng Trần quốc Chân và Trần Khánh Giư sang đánh Chiêm thành năm Tân Hợi (1311) bắt vua nước này là Chế Chí đem về Thăng Long giam giữ cho tới khi chết. Cuộc xung đột kéo dài mãi tới đời Trần Dụ Tông lúc nhà Trần bắt đầu suy vi, người Chiêm đánh phá Hóa Châu. Vâng lệnh vua, Trương Hán Siêu lĩnh chức « Quân thần sách » đưa quân vào đối phó. Tuy là quan văn, ông cũng nhận trọng trách « Tiểu phủ sứ » rồi khôn khéo dùng mưu lược đánh tan quân Chiêm thành, dù thời gian này ông gặp nhiều điều không ưng ý.

Năm 1354, niên hiệu Thiệu Phong thứ 14 đời vua Dụ Tông, Trương Hán Siêu lấy cớ đã có tuổi, sức yếu hay đau ốm luôn nên dâng biểu về kinh sư xin từ quan để về làng dưỡng bệnh. Được triều đình chấp thuận, Trương Hán Siêu lên đường nhưng chưa tới nơi đã mất. Vua Dụ Tông thương tiếc vô cùng, ngài ban tặng ông chức thái phó.

Trương Hán Siêu là người cốt ngách văn chương, chính sự kiêm ưu khiến các vua tin dùng và kính trọng đến nỗi kêu là « thầy » chứ không dám gọi tên.

Trương Hán Siêu là tác giả bài phú Sông Bạch Đằng (Bạch Đằng Giang phú) đề tưởng nhớ chiến công hiển hách của tiền nhân; bài ký tháp Linh tế (Linh tế tháp) và bia văn chùa Quan Nghiêm (Quan nghiêm tự bi văn).

THỦ CÔNG CHIẾC CÒI

Vật liệu: Một nhánh cây, dao con.

Cách làm:

1— Lấy dao cắt một nhánh cây dài chừng 9cm, đường kính 12mm.

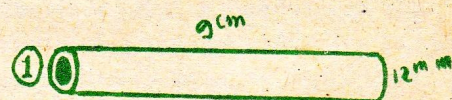
2— Lấy cạnh dao gỗ nhẹ lên trên khúc cây (vừa gõ vừa xoay đều khúc cây) cho tới khi phần lõi bên trong lòng rời khỏi vỏ

3— Lấy dao cắt khoảng giữa lõi thành một nấc dài chừng 25mm. Sau đó, gọt vát một đầu, hơi chéch lên vào phía trong

4— Nhét lõi trở lại vào trong vỏ và lấy dao tiện đúng giữa vỏ ngoài thành một nấc hình chữ V

5— Lấy dao gọt vát đầu còi. Thế là xong, các bạn cứ việc đưa đầu còi vừa vát xong lên miệng thổi.

MÔNG LONG
(Kiên Giang)

(tiếp theo) Cái kiêu thích sống cô độc ở quê hương của ông ta làm tôi nghĩ rằng ông ấy sợ một người hay một cái gì đó. Ta hãy lấy giả thuyết rằng đại tá họ Giang đã trốn lánh nước Mỹ vì sợ một người hay một cái gì. Ông ta sợ gì? Để trả lời cho câu hỏi này, ta chỉ có tài liệu là những bức thư mà ông ta và những người thừa kế ông ta đã nhận được. Anh có đề ý đến những con dấu nhà bưu điện trên những bức thư đó không?

— Bức thư đầu được gửi tới từ Bông-Ri. Cái thứ hai từ Đấng Đế và cái thứ ba từ Luân Đôn.

— Từ Luân Đôn, đúng rồi. Anh có suy ra điều gì không?

— Ba nơi đó là ba cửa biển. Vậy người gửi thư phải ở trên tàu.

— Được lắm, vậy là ta đã có được một điều chỉ dẫn. Vậy rất có thể người gửi thư phải đi trên một con tàu. Coi đến điểm khác. Về trường hợp ở Bông Ri, bảy tuần lễ đã trôi qua từ khi bắt đầu hăm dọa đó. Trong trường hợp Đấng Đế thì chỉ có ba hay bốn ngày thôi. Anh có nhận thấy gì khác lạ không?

— Quảng đường phải đi xa hơn.

— Nhưng thư cũng phải lâu hơn mới đến tay người nhận.

— Ừ nhỉ! Vậy thì tôi không hiểu được...

Sáng hôm sau trời tạnh dần. Một trời chiếu xuống thành phố qua làn sương. Khi tôi xuống nhà dưới, Sĩ Lâm đang ngồi ở bàn ăn sáng. Anh nói:

— Anh tha lỗi vì tôi đã không chờ anh, nhưng tôi đoán là ngày hôm nay tôi sẽ bận lắm, vì phải lo vụ của Giang Âu.

Tôi hỏi:

— Anh tính làm gì?

— Tùy theo kết quả cuộc dò xét của tôi trước đã. Có thể là tôi sẽ tới Hồ-Sam.

— Sao anh không tới đó trước?

— Không, tôi bắt đầu ở thành phố này. Anh bấm chuông đi, chị người làm sẽ mang cà phê lên cho anh.

Trong khi chờ đợi, tôi cầm tờ báo buổi sáng chưa mở ra lên đọc. Mắt tôi

TRUYỆN TRÌNH THẨM

DẤU TỬ THẦN

Nguyên tác: CONAN DOYLE

Phiên bản của: THU AN

đứng lại trên hàng chữ lớn ngay đầu trang nhất và tôi lạnh người đi. Tôi kêu lên:

— Sĩ Lâm, trễ quá mất rồi!

Anh ta đặt tách xuống.

— Sao? Chuyện gì vậy?

Anh ta trầm tĩnh hỏi, nhưng tôi biết anh rất xúc động.

— Tôi thấy có tên Giang Âu và đề mục:

— Thảm kịch gần cầu sông cái...

Bài báo đó như sau.

« Vào khoảng giữa chín giờ và mười giờ tối qua, ông thanh tra cảnh sát Quyển và toán tuần tiễu đang đi tuần gần cầu sông cái, bỗng nghe có tiếng kêu cứu và tiếng một vật gì rơi xuống nước. Đêm tối như mực, và bão rất lớn, nên đầu được sự giúp đỡ của các khách qua đường, cảnh sát cũng không làm gì được. Người ta đã báo cho toán cấp cứu trên sông biết và người ta đã vớt được xác. Đó là một người đàn ông ăn vận lịch sự, và nhờ có một bức thư trong túi áo của kẻ bạc mạng, người ta được biết ông ta tên là Giang Âu, ở Hồ Sam. Có lẽ ông ta đã vội ra ga để về nhà nên vì tối trời, ông ta bị lạc đường và bước nhầm xuống một cái cầu dành cho xuống máy, và chẳng may bị rơi xuống sông. Trên mình ông ta không mang một dấu tích nào không còn

nghĩ ngờ gì nữa, đó chỉ là một tai nạn rủi ro. Cái chết của ông ta nói lên một điều là mong giới hữu trách chú ý nhiều hơn đến sự bảo vệ của dân chúng ở chỗ bến tàu này.»

Một phút im lặng. Chưa bao giờ tôi thấy Sĩ Lâm buồn và xúc động đến thế. Anh nói:

— Niềm kiêu hãnh của tôi bị xúc phạm nặng nề, Hoàn à. Có lẽ cái cảm giác đó nó không có gì là đẹp, nhưng sự thực là tôi rất đau lòng. Bây giờ tôi coi đó như là chuyện riêng của tôi rồi, và nếu trời muốn, tôi sẽ tiêu diệt bọn chúng. Hẳn ta tới để nhờ tôi giúp đỡ, thế mà tôi đã đưa hẳn ta vào chỗ chết!...

Anh nháy ra khỏi ghế và đi quanh phòng, cử chỉ nóng nảy như không thể kiềm hãm được nữa. Đôi má hóp của anh đỏ bừng như lên cơn sốt; đôi bàn tay mỏng mảnh hết nắm vào lại mở ra, làm xương kêu răng rắc.

Sau cùng anh ta than:

— Thật là một bọn quỷ dữ. Làm cách nào bọn chúng lại được hẳn tới đó? Từ đây thẳng đến nhà ga đầu có đi ngang qua bến tàu? Và cây cầu chắc phải đầy người, đề mặc dầu mưa bão, tụi chúng cũng không thể làm vậy được!

Hoàn à, ta sẽ coi ai thắng: Đó chỉ là một cuộc thi thử của sự bền gan thôi. Bây giờ, tôi phải đi.

— Anh đến sở cảnh sát à?

— Không. Tôi sẽ tự làm cảnh sát lấy. Khi tôi đã giăng lưới xong, bọn chúng sẽ bị tóm, nhưng không sớm hơn.

Cả ngày hôm ấy tôi bận công việc và chỉ đến tối, tôi mới trở về ngôi nhà của Sĩ Lâm. Anh bận tôi vẫn chưa về. Anh chỉ lộ mặt ra vào lúc mười giờ: Trông anh tái nhợt và hết sức mệt mỏi. Anh đi về phía tủ, cắt một khúc bánh mì và ăn ngẫu nhiên, giải khát bằng một ly nước lạnh. Tôi nói:

— Anh đói là rồi!

— Đúng, đói gần chết. Trưa nay tôi quên không ăn. Từ bữa sáng đến giờ tôi không ăn uống gì cả.

— Không ăn uống gì?

(còn nữa)

BẠN CÓ BIẾT?

NGƯỜI PHÁT MINH RA KÍNH HIỂN VI

Người phát minh ra kính hiển vi là ông Atoon Leevwenhock sinh năm 1632 tại Delft (Anh quốc).

Thời còn thơ ấu, ông sống một cuộc đời điều linh, bên bờ kênh đào hay dưới chân những máy xay lúa chạy bằng sức gió. Cha ông mất sớm. Ông không đủ phương tiện để đi học. Mới 18 tuổi đầu, ông trở thành một người gác cửa cho một khách sạn. Tình cờ một hôm, ông đến nhà một người Hòa Lan tên là Métins, người đã phát minh ra kính lúp. Ông đề ý đến một cái kính có hai mặt lồi. Khi đến nhà, ông ra công nghiên cứu: ông lấy một thấu kính lắp vào một ống hình trụ. Thuở đầu, đó là một dụng cụ thật thô sơ hình trụ bằng cây và vì nghèo nên thấu kính hội tụ chỉ là mắt bò. Mọi người đương thời đều chế riễu khi thấy ông làm như vậy:

— Hấn điên rồi!

Bỏ ngoài tai những lời châm biếm, ông vẫn cố công tìm tòi, mặc dù ông cũng biết rằng làm như thế là làm chơi. Ngày này qua tháng nọ, ông cố gắng tra cứu chuốt dụng cụ thô sơ của mình và lần thay thế mắt bò bằng thấu kính thủy tinh.

Một hôm, ông dùng vật lạ lẫm đó để quan sát một con bọ hung bò trên đồng phân. Ông ngạc nhiên khi thấy dưới chân của nó có những

sinh vật nhỏ li ti, đủ mọi hình dáng: có con như hình kim, dính gút hay hình xoắn mà mắt thường ông không bao giờ trông thấy. Ông suýt ngất vì những vi trùng đó thật vô số, lúc nhúc bám trên những con vật?

Rồi cũng từ đó, ông liên tưởng đến cốc nước mà ông uống hằng ngày. Ông tự nhủ:

— Phải chăng hằng ngày ta nuốt cả hàng triệu những sinh vật gồm giếch đó.

Sau khi thí nghiệm, ông thấy hình thù một số vi trùng trong cốc nước giống trong phân.

— Phải chăng! Phải chăng? Từ bao nhiêu năm nay hàng triệu người chết một cách bất đắc kỳ tử vì những con vật nhỏ bé đó.

Câu hỏi ấy cứ quay cuồng trong trí óc của ông. Sau đó, ông quyết định đem «đưa con tinh thần» của mình đệ trình lên Hàn lâm viện Anh quốc.

Lúc bấy giờ, danh tiếng của ông trở nên lừng lẫy và mọi người cảm thấy làm sau ấy khi nâng ly, cạn chén. Mọi người đều hỏi ý kiến ông, ông khiêm tốn trả lời:

— Để tránh một phần nào hiểm họa ấy, ta nên đun sôi nước, cà phê, sữa, v.v... trước khi uống và phải ngăn ngừa sự chung đụng đồ vật hoặc sống gần bệnh nhân.

Antoon Leevwenhock mất năm 1723, để lại bao nguồn thương tiếc cho nhân loại.

QUỐC CƯỜNG (sưu tầm)

thân thể người ta

A.— Xương:

Lúc mới sinh ra, con người gồm 270 chiếc xương lớn nhỏ, nhưng khi lớn lên rồi chết, số lượng xương đó chỉ còn lại 206 chiếc. Phải chăng 64 chiếc biến mất? Không, chúng đã nối liền với các xương khác đấy.

B.— Bắp thịt:

Trong thân thể chúng ta có cả thảy 527 bắp thịt, riêng trong đầu chiếm tới 83.

Bắp thịt dẻo dai nhất là quả tim. Nó không thể ngưng hoạt động được và chỉ ngưng khi ta... chết mà thôi. Trong một ngày, suốt 24 giờ liên tiếp quả tim đã đập 163.389 lần tạo thành năng lực có thể nâng nổi một khối lượng 45 tấn lên khỏi mặt đất 1 thước.

Các bắp thịt hàm nhỏ bé thế mà khỏe vô cùng. Trong lúc ta nhai, các bắp thịt này cũng tạo ra một sức mạnh 100 kilô, tương đương với một cần trục dùng để trục một đầu máy xe lửa.

Khi cử tạ nặng 190 kilô, các bắp thịt của một lực sĩ điền kinh tạo ra một năng lực bằng một máy xe hơi 03 mã lực (mỗi mã lực = 75 kg/m giây).

C.— Máu.

Trung bình, một người lớn có từ 5 tới 7 lít máu, và số máu này bằng 1/12 tổng số trọng lượng toàn thân, nếu người đó lành. Mỗi lít máu nặng 800 gram. Trong 24 giờ, máu lưu thông vào khoảng 268 triệu cây số. Nếu khỏe mạnh và máu tốt, chúng ta có thể cho máu (tại các ngân hàng máu) vì cơ thể không bị nguy hiểm nếu mất đi 2 lít 25.

D.— Nước.

Cơ thể chúng ta gồm chừng 2/3 nước. Số nước này rất quan trọng. Chỉ mới mất 1/10 số lượng nước đó con người sẽ lâm vào tình trạng nguy hiểm và nếu mất tới 1/5, chắc chắn chúng ta sẽ chết. Vì thế người ta có thể nhịn ăn cả tháng, nhưng không thể không uống nước được.

Đ.— Không khí.

Trong một ngày, phổi chúng ta tiếp nhận không khí 23.040 lần, và số lượng không khí đó thay đổi tùy trường hợp. Trung bình một phút, ta hấp thụ:

- Khi ngồi nghỉ ngơi : 6 lít
- Khi đi tản bộ : 14 lít
- Khi chạy : 45 lít
- Khi leo lên hay xuống dốc

60 lít tới 100 lít

ĐẶNG-HOÀNG
(sưu tầm)

HỘP THƯ

CHỊ ĐỖ PHƯƠNG KHANH trả lời

Anh Đỗ Chu Thăng, Tuy Hòa: Chúng tôi rất cảm động thấy các anh lưu ý và hết lòng ủng hộ Thiếu Nhi như vậy. Đúng như nhận xét của anh, chúng tôi cũng gặp rất nhiều khó khăn khi làm tờ báo «... với mục đích giáo dục lành mạnh chứ không dâng lên những chuyện tình lãng nhăng mớ mồi cho trẻ tập tành yèn đương bộ cả học hành...» Kính.

Em Danh Ngân, Cao Nguyên: Đừng mặc cảm em ơi. Chính chị là dân miền núi đây. Chị sinh ra và lớn lên trên miền rừng núi đó em à.

Em Trần Hữu Lập, Huế: Chị mừng thấy em và Bê siết chặt tay nhau trên đường. Chị hy vọng ở hai em lắm. Tuy tên báo là Thiếu Nhi nhưng đọc giả phần lớn là thanh thiếu niên đó em.

Em Hoàng Việt Phong, An Mỹ: Chị cũng hết lòng mong mỏi như em đó, em à.

Em Trần Văn Nam, Rạch Giá: Theo ý chị, tự tử không phải là can đảm hay hèn nhát mà là do sự quản trị hoặc chán nản, yếu đuối. Có thể coi như lúc đó thần kinh họ bị mất thăng bằng. Trừ những trường hợp đặc biệt như của văn hào Nhất Linh v.v... thì khác, em à.

Em Nhật Nam, Khánh Hòa: Nếu em muốn giới thiệu bút nhóm, xin viết vắn tắt, tòa soạn sẽ đăng trên T.N. nghe em.

Em Bùi Cảnh Bộ, Saigon: Em xin sự cô cho phép tới tòa soạn, chị gửi ít sách tặng Thư viện đó em.

Em Trần Duy Khánh, Đà Nẵng: Thu Giang là bút hiệu của cụ Nguyễn duy Cần, tác giả nhiều sách lắm. Các câu hỏi của em chị đã trả lời nhiều lần, em vui lòng coi lại báo cũ em nhé.

Em Xuân Lan, An Xuyên: Có lẽ thư giải đáp của em về trẻ đó em ơi! Đừng trách chị nữa mà em.

Em Hoa Trang Nguyễn, Long Khánh: Chú Nhật Tiến mới là tác giả sách. Cô N.T chỉ là «hai người dùng chung một tên» đó thôi, chứ không phải là tác giả Nhật Tiến đâu em à.

Em Giang Văn Quát, Saigon: Mấy kỳ báo vừa qua có những đoạn xóa hay bỏ luôn, là ngoài ý muốn của tòa soạn. Em vui lòng hỏi sếp báo sẽ rõ lý do. Vụ đó chị còn buồn hơn em nhiều. Cả tòa soạn đã thức một đêm để làm việc đó. Báo năm tòa soạn phải chịu tiền cước phí, tiền lương

nhân viên làm các việc tạp dịch để gửi, tiền mua phong bì đựng báo, cho nên không thể bán giá hạ hơn nữa em à. Trong tình trạng báo lỗ là nặng nề, mọi chi tiêu đều giảm tới mức tối đa, tòa soạn rất tiếc không thể gửi báo sang đi ngoài quốc. Riêng em, nếu muốn tặng, em hãy ra bưu điện hỏi giá cước phí đã có lẽ cũng cao đó em à.

Em Thập Cẩm, Gia Định: Chị rất cảm động khi đọc thư em. Chị mong rằng em sẽ giữ được mãi tấm lòng thiết tha với tuổi thơ như hiện nay. Chị thấy có một số người, lúc trẻ, bầu nhiệt huyết nóng hổi, dự tính biết bao công cuộc lớn lao, đề khi có cơ hội sẽ thực hiện. Nhưng thời gian qua, lòng băng giá dần, cuối cùng chỉ còn mãi lo cho bản thân, dù có thiết tới ai cũng mặc kệ. Chúng ta hãy nắm tay nhau mà giữ vững niềm tin. Tiền nhân chúng ta treo biết bao gương anh dũng. Chị mong em sẽ mãi mãi trong sáng và em sẽ thực hiện được những dự tính tốt đẹp đó nghe em.

Em Tôn Nữ Huyền Trân, Nha Trang: Nếu báo trở thành bán nguyệt san thì chị khổ tâm lắm, sao em còn trách chị ác. Nếu em nuôi hai con chim, mà ai giết mất một con, em buồn thế nào. thì báo thành bán nguyệt san chị cũng buồn như vậy em à.

Em Nguyễn Thị Dung, Saigon: LTS là Lời Tòa Soạn đó mà, em gái.

Em Nguyễn Đức Thành, Tuy Hòa: Nếu tuần nào báo tới trễ hơn sếp là tại nhà bưu điện, chứ tòa soạn bao giờ cũng gửi đi sớm. Đừng mua em à. Giả tí như có số nào thất lạc (ít khi xảy ra) thì em báo tin, tòa soạn sẽ gửi bù, em nhé.

Em Âu Mỹ Hạnh, Phụng Hiệp: Em gửi 500 đồng về nhà sách Khai Trí 62 Lê Lợi, Saigon I, sẽ nhận được hai cuốn đó em à.

Em Trần Bút, Cần Thơ: Đạo Phật có chữ Ngộ, chỉ vào trường hợp em là đúng đấy. Phải có Cơ Duyên nữa, thì mới quán triệt được châu lý. Đừng mất công tìm tòi. Cứ thăng thắng rồi sẽ tới. Bang giao Quốc Tế là sự giao thiệp với các nước trên thế giới. Ngành Bang Giao Quốc Tế thuộc trường Chính trị kinh doanh, phải có bằng Tú tài mới được thi vào em à.

Em Minh Nga: Thiếu Nhi đã có một bài chỉ dẫn rành mạch cách gửi thư báo đảm ở số 93 trang 7, em đọc lại đùm nhé.

Em Hoàng Dũ Linh, Đà Nẵng: Tòa soạn nhỏ quá, không đủ chỗ để các em tạm trú trong thời gian tham dự kỷ niệm đệ nhị chu niên. Tiếc rằng chúng ta chưa có cơ hội gặp nhau em nhỉ.

Em Anh Đào, Rạch Giá: Chị đã nhận được tờ nội san. Xin cảm ơn em lắm.
Em Quách Văn Mới, Saigon: Em thật là cậu bé rất tốt lành. Chị hoàn toàn cảm thông với những băn khoăn của em. Cầu chúc gia đình em được hạnh phúc. Tòa soạn sẽ nhận gửi báo dài hạn đi những địa chỉ em muốn. Nếu tặng, nên cho cô nhi viện, nhiều người được coi, em à.

Em Nguyễn Văn Thanh, Saigon: Đừng nóng nảy em ơi. Văn hào Jack London đã phải bôn ba, nghèo khổ, nhọc nhãi, mãi đến trên 40 tuổi mới được đời lưu ý và nổi danh. Dù bài có sửa chữa, gạch xóa chủ N.T. cũng không trách gì. Chú rất mong có bài hay, không lưu ý tới tiểu tiết em à.

Em Trần Anh Nga, Saigon: Em còn đang ở tuổi lớn mà, đừng sợ lùn. Mục cảm hoa phải học từ dễ tới khó, mới học chưa có cách cảm khó đó mà em.

Em Phạm Anh Hào, Kê Sặt: May quá, em té mà không hề gì là chị mừng rồi. Em có giọng máu khô hôi như vậy thì đời em sẽ sung sướng lắm đó nghe em.

Em Lâm Thanh Sơn, Ba Xuyên: Chị rất tiếc không thể trả lời thư riêng em à.

Em Ngọc Sơn, Vũng Tàu: Nếu không hợp tính ý nhau, thì nên xa nhau là hơn. Phải cương quyết. Chọn bạn mà chơi. Gần mực thì đen đó em.

Em Nguyễn Huệ Hưng, Saigon: Báo cũ lẽ đã hết em à.

Em Huyền Vũ, Thốt Nốt: H.V. là tên của một ký giả thể thao lừng danh đó em à.

Em Mộng Uyên Long, Kiên Giang: Câu đối đó chưa chỉnh về luật bằng trắc. Ba em tốt ghê em nhỉ.

Em Văn Trang, Nha Trang: Em còn nhỏ thật đấy. Thôi để lớn một chút đã, rồi hãy làm việc xã hội em nhé.

Các em: Tiên Dung, Thị Nghè — Nguyễn Thị Nhi, Saigon — Minh Chí, Saigon — Lê bá Tuế, Hội An — Lê hùng Việt, Tam Kỳ — Nguyễn mậu Hoàng, Saigon — Rong Ngọc, Saigon — Hoài nguyên Giang, Đà Nẵng — Trần Văn Anh, Saigon — Lương Văn Hòa, Tam Kỳ — Việt quốc Hùng, Ba Xuyên — Như Mai, Gia Định — Liên Ân, Hội An — Ngọc Khoa, Quảng Đà — Đại hùng Phú, Nha Trang:

Chị đã nhận được thư. Hãy cười và nổi vồng tay lớn với các bạn trong khu Đại Đoàn Kết này các em nhé.

Thương mến tất cả các em
CHỊ ĐỖ PHƯƠNG KHANH

NGHỆ THUẬT CẨM HOA

Đĩa hoa để bàn kiểu Tây Phương

